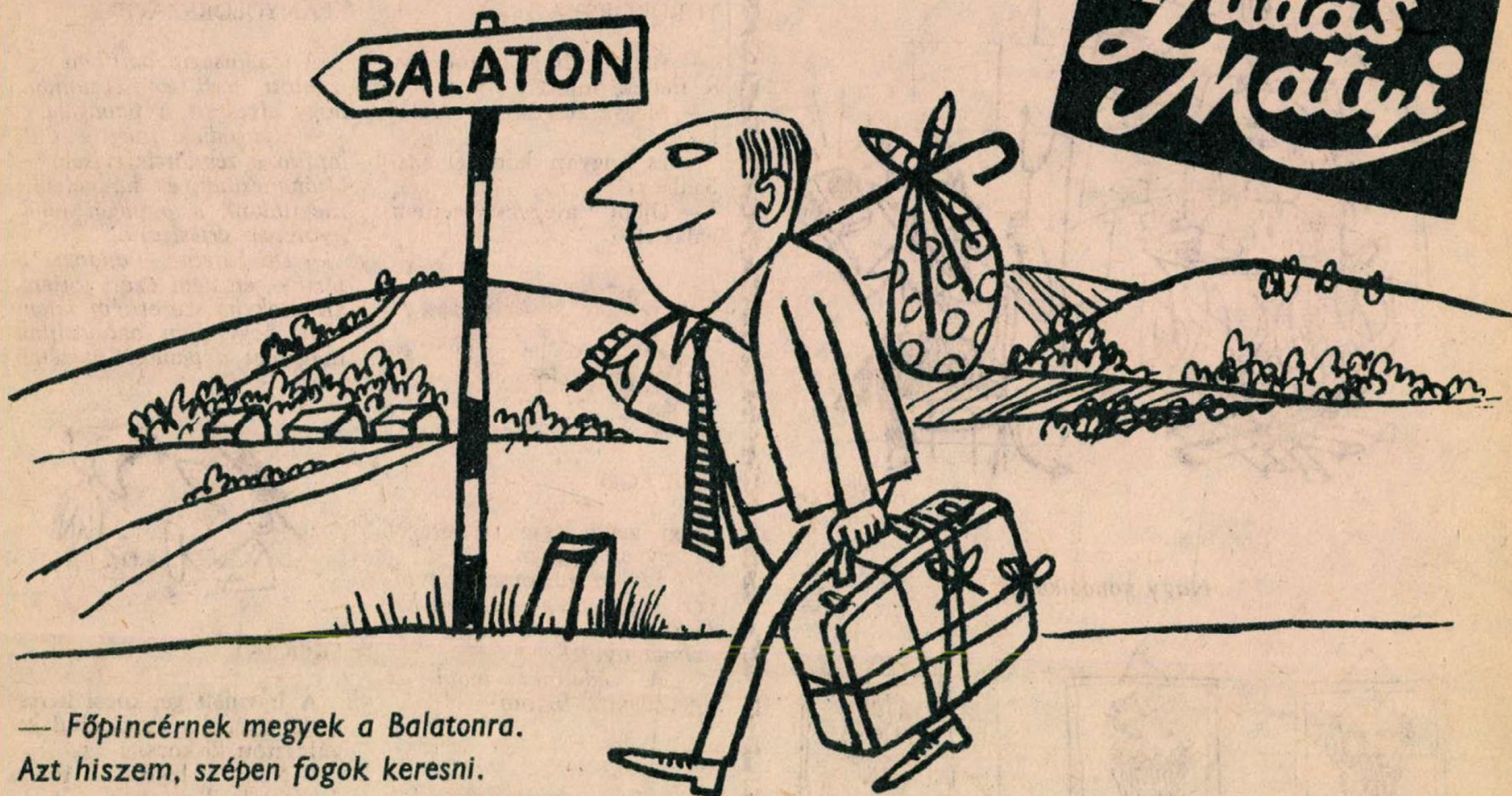
XXI. évfolyam 35. szám Ára: 1 forint 1965. szeptember 2

június

— Főpincérnek megyek a Balatonra. Azt hiszem, szépen fogok keresni.

ÜGYES EMBER

szeptember

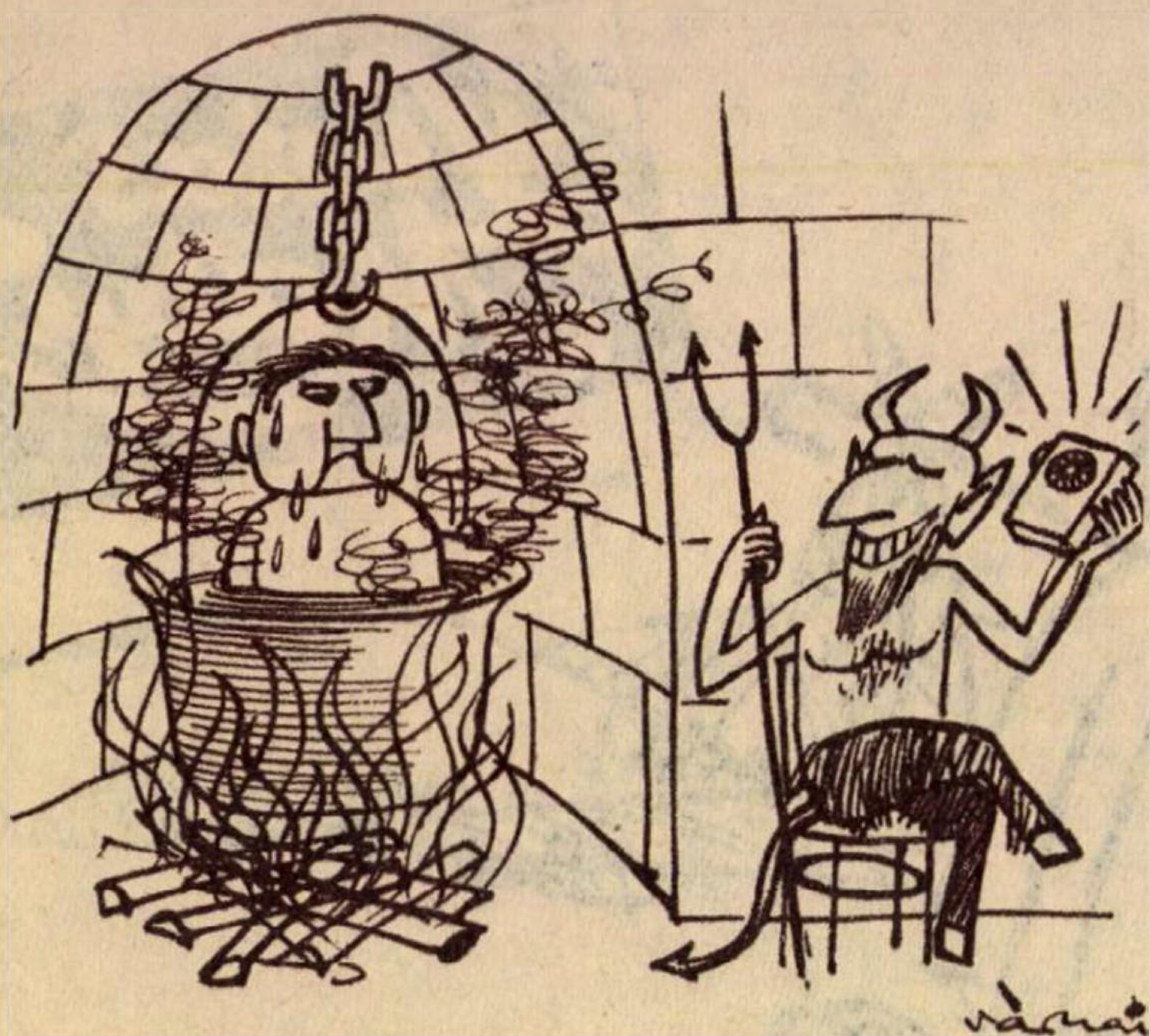
BALATON

— Jól számoltam . . .

Várnai György rajza

(Revünk a 8—9. oldalon)

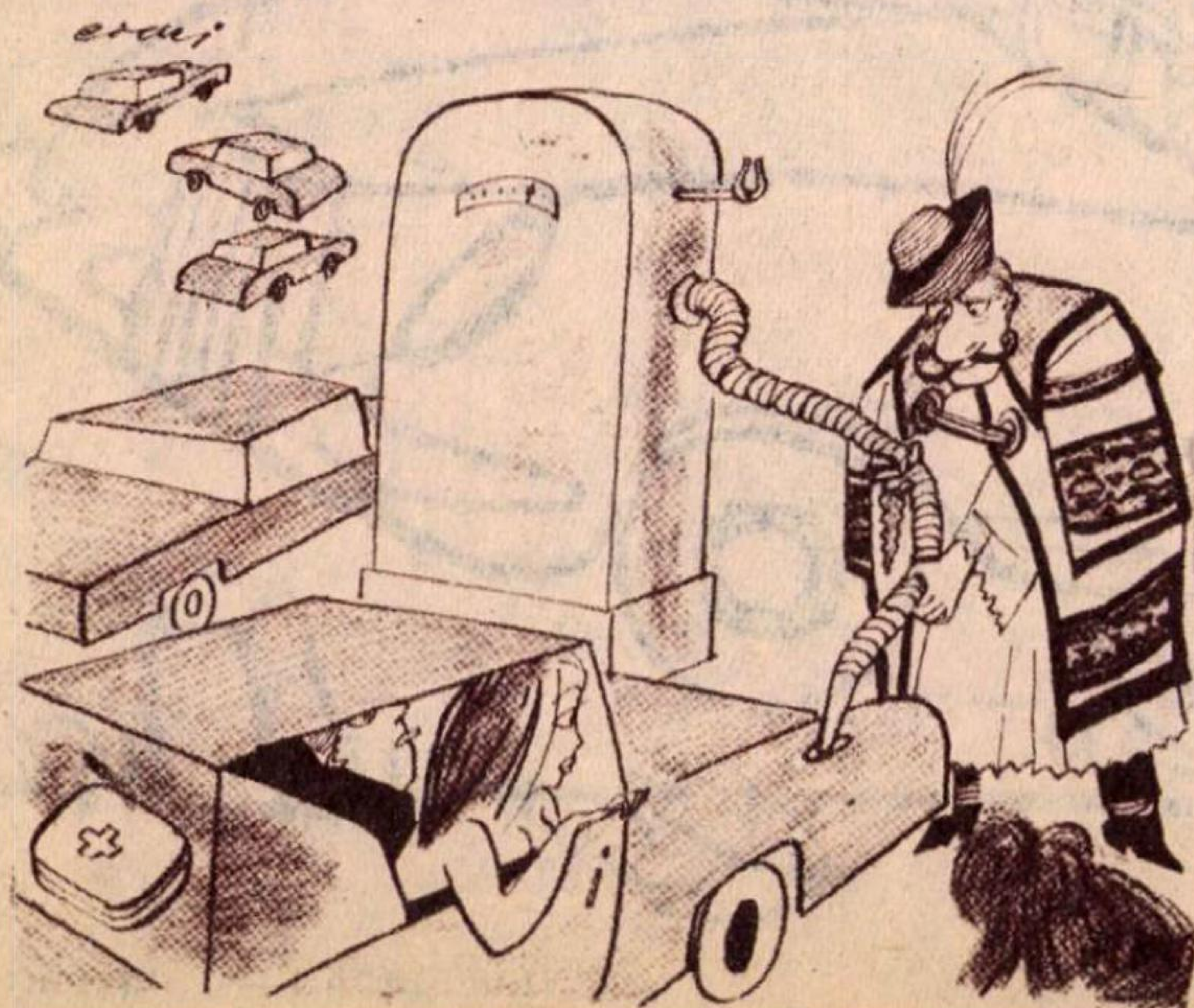
Szuperpokol

Nagy gondolkozók

Hortobágyi romantika

HUMOR innen-onnan

TÖRÖKORSZÁG

– Hallom, hogy három évre ítéltek, miért?
– Megvesztegettem valakit.
– És hogyan kerültél szabadlábra?
– Újból megvesztegettem valakit!

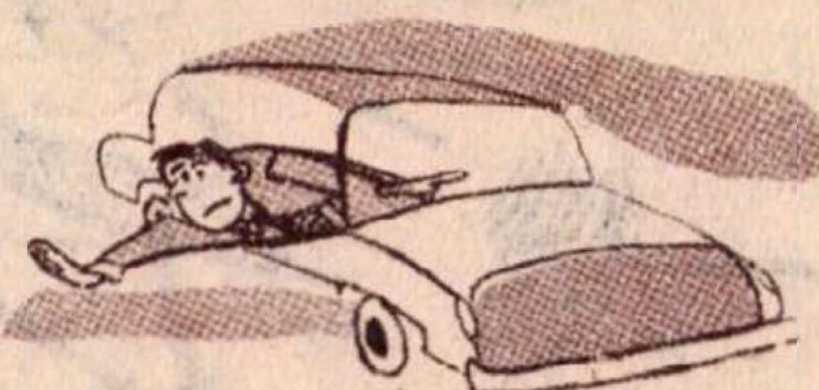
CHICAGO

Egy vevő fegyvert nézeget a fegyverüzletben.
– Ezt az automata revolvert vegye meg – szól a kereskedő. – Ez tökéletes védelmet nyújt!
– A védelmet majd az ügyvédemre bízom!

SZOVJETUNIÓ

– Állandóan hangoztatják, hogy a téma az utcán hever, csak fel kell emelni – sóhajt egy befutott író. – De mit csináljon az, aki állandóan autón jár?!

CSEHSZLOVÁKIA

Egy képeslap olvasója a következő kérdéssel fordul a társasági tanácsadó rovat vezetőjéhez:
– Hol valljak szerelmet imádott Verácskámnak?
A válasz: „Saját kocsijának a volánja mellett ülve!"

SPANYOLORSZÁG

A rendőrségre berohan egy izgatott férfi és elmondja, hogy elveszett a papagája.
– Nyugodjék meg – csillapítja a rendőrtisztviselő. – Utánanézünk, és ha valamit megtudunk a papagáj felől, nyomban értesítjük.
– De kérem – dadogja a férfi –, én nem ezért jöttem. Én csak be szeretném jelenteni, hogy nem azonosítom magamat a papagáj nézeteivel!

SKÓCIA

A használt gépkocsi kereskedő dicséri a vevő által kiválasztott kiskocsit:
– Nem a legújabb típus, de remek állapotban van, és – a mi a fő – 100 kilométeren jóformán csak egy kanál benzint fogyaszt.
A vevő elgondolkodik, majd megkérdi:
– Kávés- vagy evőkanállal?

OLASZORSZÁG

Felirat egy parkban.
„Aki a pázsitra lép, 1000 líra büntetést fizet. Turista csoportok részére kedvezmény!!"

BUDAPEST

A presszóban a vendég méltatlankodva mondja a felszolgálónőnek:
– Ezen a poháron rúzsfoltok vannak! Mit jelent ez?!
– Hát én ezt honnét tudjam! Engem felszolgálónak alkalmaztak, és nem jósnőnek!

Gerényi Tibor gyűjtése

Pesti tudósítónktól

A körülöttünk levő világ is érdemes a megismerésre. Csak köszönet illeti azt az ausztráliai vendéget, aki saját fényképalbumát mutatta rég látott családjának:

— Felvételeket mutatok a Föld másik oldaláról!

Pistike eltűnt hazulról. Édesanyja, aki a délelőtt folyamán megbüntette a gyereket, riadtan olvassa az asztalon a gyerek ákombákom írását egy gyűrött cédulán:

„Világá mentem, vacsorára it vagyok”

Orvosi üzeneteimre helyreigazító nyilatkozat érkezett. Dr. Sziráki Menyhért elmeorvos szerint téves az a felfogásom, hogy a hipochondria a képzelőerő hipertrófiája. A levélíró szerint a képzelőerő túltengése a mesemondásban, az álmodozásban és a tervezésben nyilvánul meg. „A hipochondria a beképzelő erő hipertrófiája.”

Köszönet a felvilágosításért. A jó tanár holtig tanul.

Irodalmi legenda.

Dante a „Divina Commedia” dedikált példányával ajándékozta meg egy barátját. Körülbelül egy hónap múlva találkozott vele. Izgatottan kérdezte:

— Nos, hogy tetszett?

A barátja az elfoglalt emberek bosszús arckifejezésével rázta a fejét:

— Még nem jutottam hozzá. De föltétlenül el fogom olvasni!

f. l.

Katonai tanácsadás

Zsoldos Sándor rajza

— Puha ronggyal csinálja, azzal fényesebb lesz!

VÁLASZOLOK

Ha a rádióban a riporter megkérdez valakit — én felelek, bár engem senki sem kérdezett.

A televíziót sem hagyom ki. Esténként leülök a készülék elé, és ha van rá alkalom, habozás nélkül megadom a választ, nagyon szívesen, ó, kérem, bármikor, azért vagyok itt, állok rendelkezésükre, csak kérdezzenek bátran.

Válaszolok — jobb híján — az újságokban feltett kérdésekre is. Tenyeremmel letakarom a feleleteket és megpróbálok választ adni. Mások helyett. Nekem mindegy, nekem teljesen mindegy, hogy milyen beosztásban van az illető, engem az nem zavar. Sőt! Örülök, ha minél magasabb beosztásban válaszolhatok a nem nekem feltett kérdésekre. S az a nyugalom, amellyel válaszolok! Az a fölény! Az a... Nem jövök zavarba akkor sem, ha a legkényesebb problémát vetik fel nekem, illetve nem nekem, neki... Nagyon szeretem a kényes problémákat, imádom az aktuális kérdéseket, de jöhet mind a kettő egyszerre, nem vagyok válogatós.

A kutya se kérdez engem soha, de én szakadatlanul és lelkesen válaszolok. A feleségem olyankor rám szól:

— Ne zavarj, el szeretném olvasni a választ!...

Vagy:

— Fogd be már a szádat, nem hallom, amit mond!

De én zavarok és nem fogom be a számat. Az az idő már elmúlt! Nyíltan, őszintén, kertelés és szépítgetés nélkül válaszolok.

Ez a szenvedélyem, mit csináljak? Más iszik, kártyázik, nőzik, én válaszolok...

Nem akarok dicsekedni, de legtöbbször ugyanazt a választ adja az illető a rádióban, a sajtóban, a televízióban, mint én. Pardon!... Én válaszolom ugyanazt, mint ő... Tehát egyformán válaszolunk...

Tessék elhinni, nem nagy kunszt ugyanazt válaszolni, csak egy kis gyakorlat és egy kis koncentráció kell hozzá.

Nemrégiben egy nagyon fontos kérdésre adtam választ valaki helyett... Gondolkoztam is néhány pillanatig, amig belekezdtem... A feleségem már abban reménykedett, hogy csődöt mondtam... De tévedett... Válaszoltunk.

— Pszt! — intett le a feleségem. De nekem hiába mondta azt, hogy pszt, én mondtam a magamét, helyesebben azt, akit kérdeztek.

Nagyjából szinkronban is voltunk. Csak ő nem azt mondta, hogy optimistán ítéli meg a helyzetet, hanem azt mondta: derűlátóan. S amikor én azt mondtam: „persze, akadnak még hibák”, ő azt mondta — már nem emlékszem, hogy ki volt az —, „hibák persze még vannak”. Ő azt mondta: „Helytelen lenne azt hinni”, én pedig azt mondtam: „Téved, aki azt hiszi”. Én azt mondtam: „no persze”, és ő is azt mondta, hogy „persze”, de „no” nélkül.

És ez így ment percekig. Végül én valamivel hamarabb fejeztem be a választ, talán egy mondattal hamarabb, de ez is a feleségem miatt volt, aki állandóan lökdösött, pisszegett és a fejét csóválta.

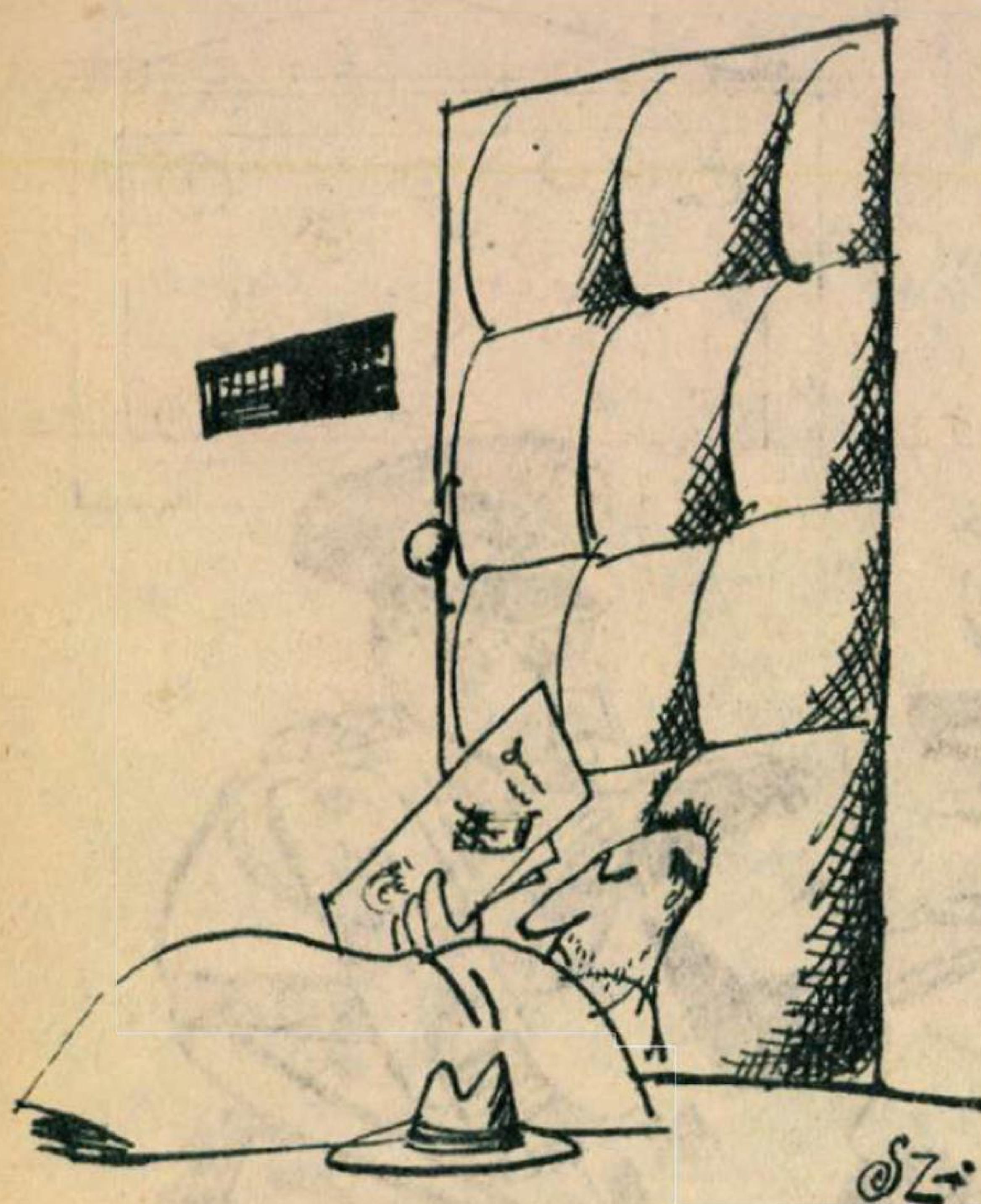
Véleményem szerint az ember azért él a földön, hogy válaszoljon a kérdésekre, és én válaszolok.

Aránylag könnyű dolgom van.

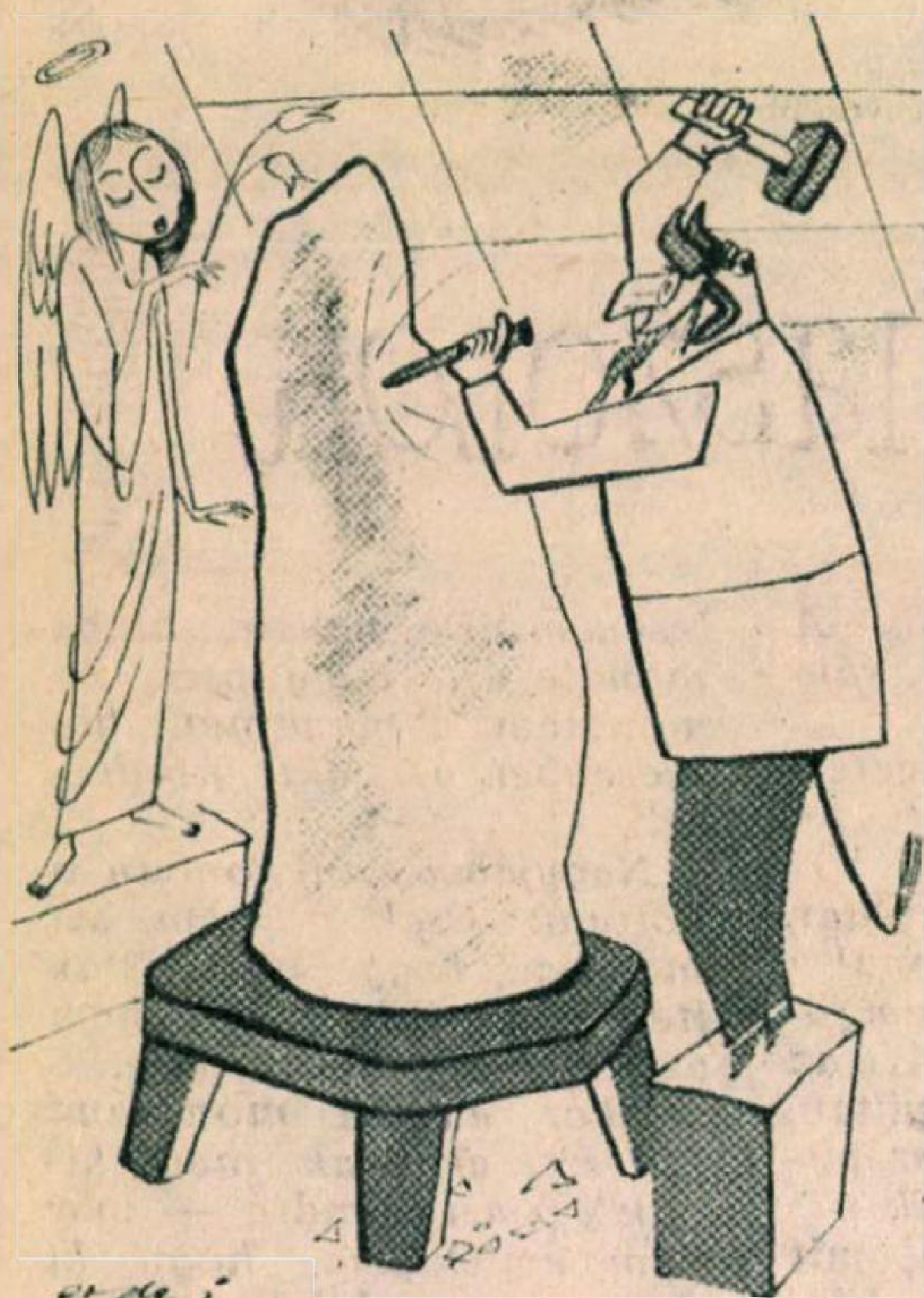
A válaszok mindig egyformák.

Mikes György

Türelmes ügyfél

Pénzért mindent!

LEVÉL néhány millióról

Kedves Elvtársam!

Meg fog dicsérni engem a tapintatért, amelyet a vezetése alatt álló vállalat iránt tanúsítok.

Több okból fog engem megdicsérni.

De csak két okot említek.

Az egyik ok az, hogy elhallgatom a vállalata nevét, a másik pedig az, hogy herkentyűnek keresztelem azt a fontos terméket, amelyet vállalata előállít. Talán nemcsak ön, de más vezető is ráismer a saját vállalatára és az általa gyártott herkentyűre.

Mert nemcsak egyedül ön az, aki a Főigazgatóságtól a terven felül gyártott termékek után *utólagos tervkorrekciót*, azaz kiigazítást, kér és indokolt esetben meg is kapja.

Ön is ezt kérte és bizonyára ön is megkapná: a herkentyű rendkívül fontos termék. Népgazdaságunk számára nélkülözhetetlen.

De ön azt a hárommillió forintot kéri, amelyet a terven felül előállított herkentyűre a vállalat ráfizet. Persze, az ön alaptervében szereplő összes herkentyű gyártására is ráfizet háromnál sokkal több milliót is! De ez nem baj: arra szabad ráfizetni, mert benne van a tervben. Teheti, magyar állam fizeti...

Pedig, ha az arra illetékes Herkentyű Gyár állítaná elő az önnek szükséges herkentyűt, akkor egyharmadával kevesebbe kerülne. És olcsóbbá tenné az építkezéseket, ahol a herkentyűt nagy mennyiségben felhasználják.

Mert a Herkentyű Gyár korszerű gépekkel dolgozik. Az ön herkentyű-üzeme viszont elavult: kivénhedt masinákkal, kisipari módszerekkel és másfélszeres önköltséggel állítja elő a herkentyűt.

Erről évek óta mindenki tud: ön is, a főosztálya is, a felettes szerv is, de senki sem tesz semmit. Ne csodálkozzék hát, ha a Főigazgatóság végre a sarkára áll és nem ad pénzt a deficitre.

Érthető: ön sokkal drágábban termel!

Sőt túltermel! És ebből a túltermelésből kibukkant most hárommillió forintos feleslegesen kidobott termelési költségtöbblet, amit ön a Főigazgatóságtól szeretne bevasalni.

Ha megkapja, meglesz a prémium, a nyereségrészesedés, a jutalom és minden.

Ha nem kapja meg, akkor más minden lesz, csak prémium, nyereségrészesedés és jutalom nem.

Aminek én, a saját személyemben, azért örülök különösképpen, mert akkor ön elkezd majd gondolkozni.

Képzelje el, önállóan fog gondolkozni!

Ahogy ez egy nagy vállalat okos vezetőjéhez illik.

És javaslatot tesz a Főigazgatóságnak, hogy az önnek szükséges herkentyűk gyártását adják át ezentúl a herkentyű gazdaságos előállítására létrehozott és az erre profilírozott Herkentyű Gyárnak, ön pedig leépíti korszerűtlen herkentyű-üzemét, amely amúgy is csak szerény kis részlege az ön vállalatának.

Ne féljen az „objektív nehézségektől", azok mindig vannak, vagy ha nincsenek, csináljuk őket. Lesz a Herkentyű Gyárnak kapacitása is (eddig is volt!) és nyersanyagkiutalása is, csak oda kell diszponálni öntől a nyersanyagot (amit eddig elmulasztottak).

Ezzel ön egy csapásra megszünteti a deficites termelést, az állam megtakarít néhány milliót, és kifizeti önnek a prémiumot, a nyereségrészesedést, a jutalmat és mindent.

Mert a jó munkáért szívesen fizet az állam! És ne higgyje, hogy kőből van a Főigazgatóság szíve.

Földes György

Jucika egy kissé hiú

Pusztai Pál rajza

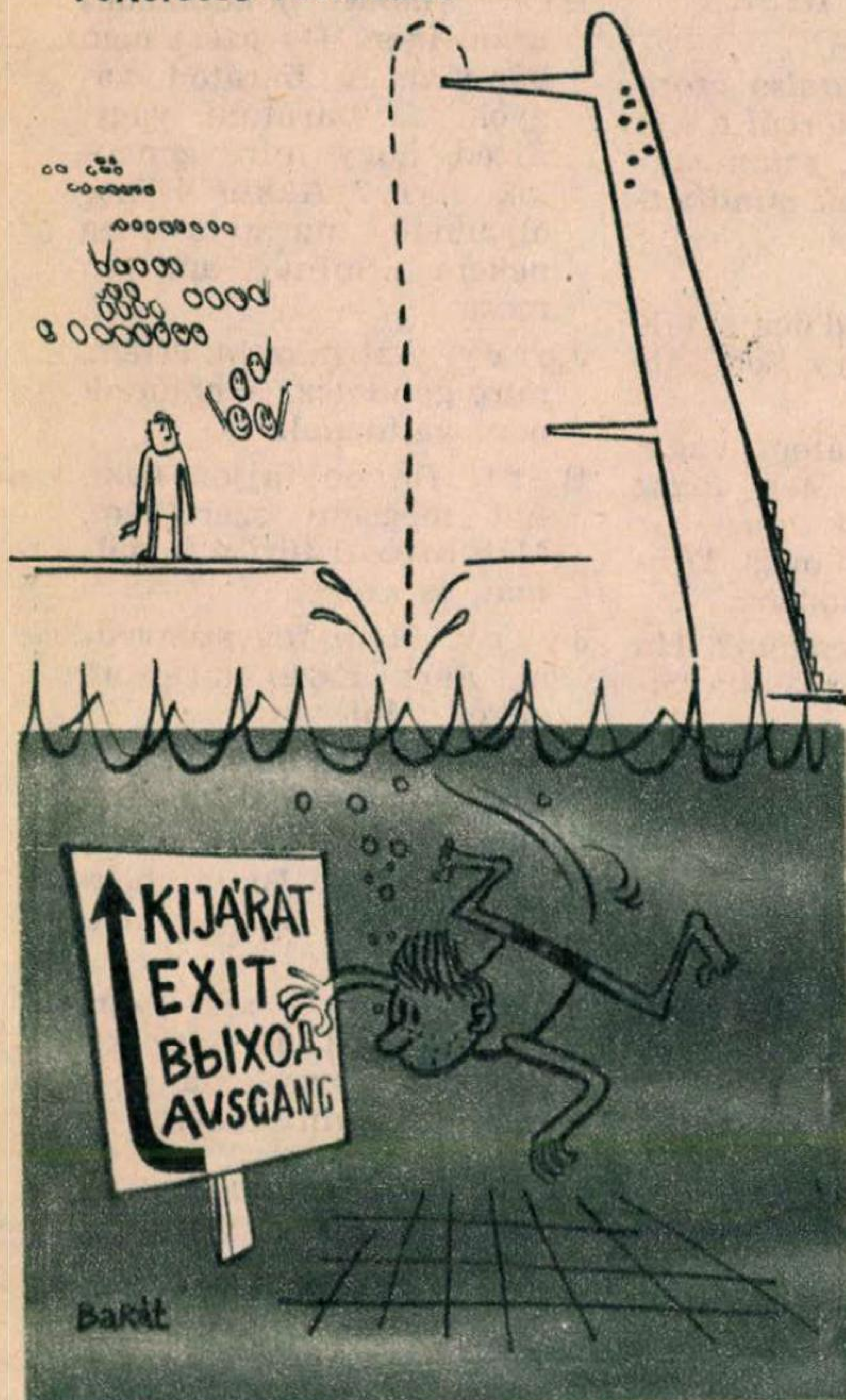

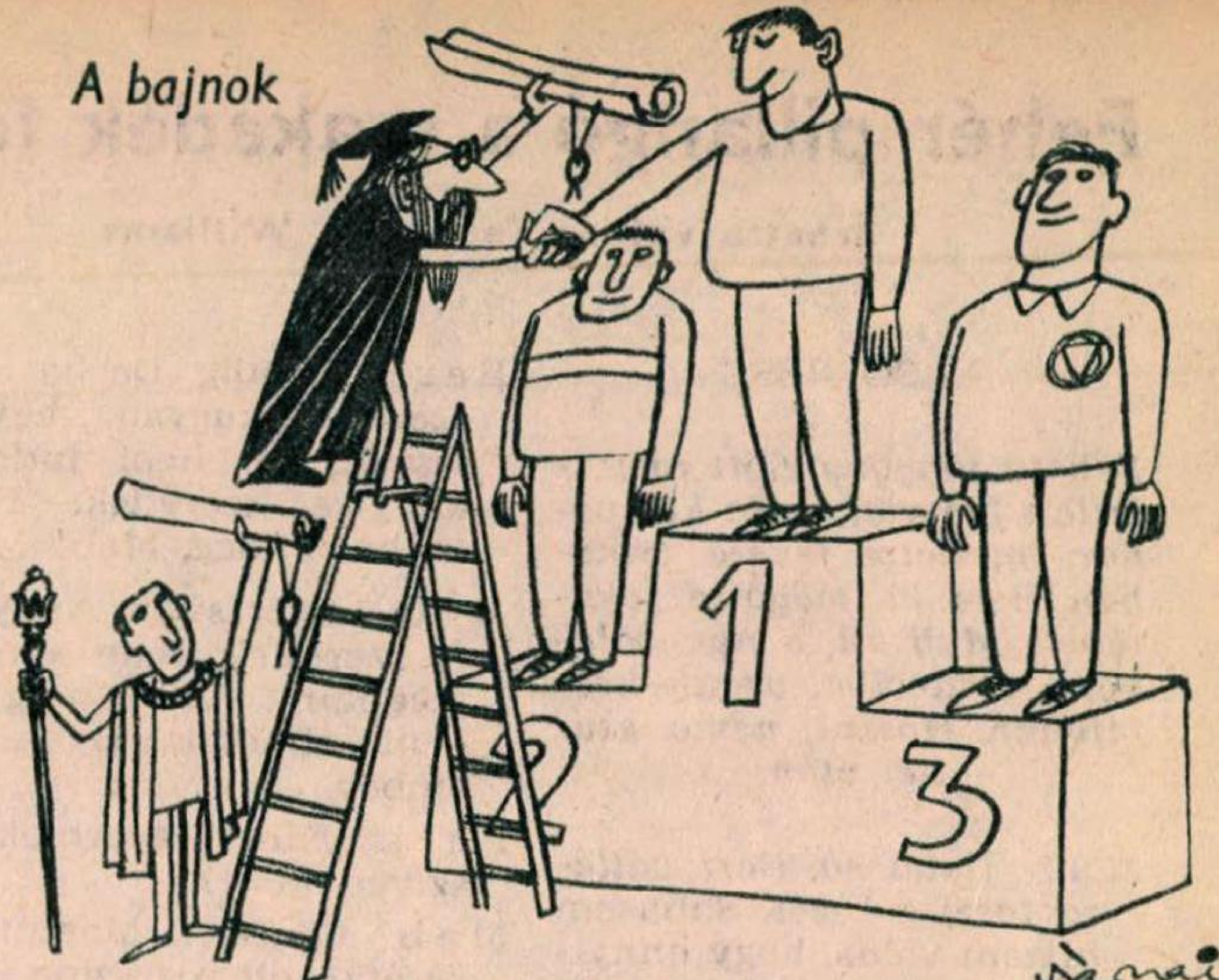

UNIVERSIADE EMLÉKEK

Tökéletes rendezés

A bajnok

– Doktorrá fogadom!...

A tanulság

– Hát nem édes gyerek? Már most gyakorol, hogy bejusson az egyetemre!...

Kicsi ország

Évekkel ezelőtt kölcsönösen megutáltuk egymást Részint Ernő osztálytanácsossal, akivel egy feladat kapcsán több hónapon át együtt kellett dolgoznunk. Az utálat még a munka befejezése előtt olyan heves arányokat öltött, hogy a felsőbb szervek sebészi beavatkozására került sor: mindkettőnket kivágtak a helyünkről, Részint egy budai vállalathoz került, én pedig egy pestihez.

Az átélt utálattól tökéletesen kimerültek az idegeim, ezért alighogy elfoglaltam új munkahelyemet, beteget jelentettem, a felülvizsgálat pedig beutalt a Hárs-hegyre, ahová az idegkimerülteket küldik. Legnagyobb megrőkönyödésemre az első idegkimerült, akibe a Hárs-hegyen belebotlottam, Részint Ernő volt. Úgy látszik, őt is megviselték az elmúlt hónapok, s az esztéká őt is betegállományba vette.

Azon nyomban, titkon, felhívtam az igazgatómat, könyörögve kértem, hogyha istent ismer, elintézze, hogy a Hárs-hegy helyett utaljanak be a minisztérium üdülőjébe, sokkal jobbat tenne egészségemnek az egyszerű üdülés, mint a Hárs-hegy.

Nagyon rendes igazgatónk van, elintézte másnap. Még az esti gyorsvonattal leutaztam az üdülőbe. Az étkezőkocsiban a hátam mögött ült Részint Ernő, akkor még nem is sejtettem, hogy ő is kikönyörögte, hogy az üdülőbe küldjék, s persze ugyanabba az üdülőbe utalták be, ahová engem, mert ez az egy üdülője van a minisztériumnak. Az viszont természetes, hogy ő maga is ezzel az egyetlen esti, étkezőkocsis gyorsvonattal jött. Az érkezéskor viszont már mindketten tudtuk, hogy megint egy helyre megyünk, mert az állomáson egyetlen kerekes targonca várt az utasok poggyászára, s bőröndjeink egymás mellé kerültek Részint Ernőével.

Az üdülő-községnek egyetlen taxija volt, ezért nem mertem bérbe venni, hogy vigyen vissza Pestre, mert a taxis azt mondta, hogy éppen még egy utast vár, egy utas ugyanis már jelentkezett Pestre és én bizonyos voltam abban, hogy ez az előttem jelentkezett utas csakis Részint Ernő lehet. Kiderült, hogy nem ő volt, mert ő is attól tartott, hogy én voltam a másik jelentkező és ezért nem ment el az egyetlen taxival.

Az üdülőben viszont két egymás melletti szobát kaptunk, s a két szobához egy fürdőszoba járt. Mondanom sem kell, hogy be sem léptem a fürdőszobába, hanem az üdülőtől két kilométerre levő kis hegyi patakhoz jártam borotválkozni, míg össze nem futottam Részinttel, aki szintén a patakban mosakodott, mert ő sem lépett be a fürdőszobába és mert ez volt az egyetlen patak a közelben.

Hazaérkezésem után elhatároztam, hogy megnősülök és ki sem mozdulok azontúl hazulról. Válaszoltam egy házassági hirdetésre, s a nő találkát is adott nekem egy eszpresszóban, ahová fél órával utánam Részint jött be, szintén a nőhöz, miután ez volt az egyetlen házassági ajánlat aznap az újságban. Futva menekültünk el mindketten, s az első kezünk ügyébe került nőt az oltár elé hurcoltunk, én is, ő is, minekelőtte egy kis budai, eldugott cukrászdában együtt bújtunk el idejében egymás elől, mi is, ők is.

Lakáshoz a fiatal házasok lakótelepének egyetlen elkészült szövetkezeti lakóházában jutottunk, a félemelet ötben mink, a hatban Részinték. Nászutunkat négyesben töltöttük a Földközi-tenger hullámain, az IBUSZ egyetlen tengeri társasutazásán, akkor határoztam el, hogy rövid úton végzek magammal.

Mostan az öngyilkosok osztályán fekszünk éppen, egy közös kórteremben, Részint is végzett magával. Látogatónk nincsen, a két asszony ugyanis utálja egymást és nem szeretnék, ha összefutnának.

Somogyi Pál

TABI LÁSZLÓ:

Fehér pillangó a szakadék fölött

Írhatta volna: Tennessee Williams

ELSŐ RÉSZ

Fekete függöny előtt gyalulatlan faasztal, rajta két pohár, mellette fekete trikóban Bert ül, mögötte feketében Mab áll, s néz valahová a távolba; arcuk krétafehér. Hosszú, néma szünet után:

Mab *fiatal nő. Bert vállára teszi a kezét.* Sohasem hittem volna, hogy ennyire boldog lehetek még. Kettesben, csendben, veled. Ugye, ez a boldogság, Bert?

Bert *moccanás nélkül.* Igen, Mab. Amikor siheder koromban legyeket fogdostam Sam bácsinál, már akkor így láttalak magam előtt. Most jó. Most nagyon jó, Mab. És ez a mi életünk.

Mab. Csak el ne röppenjen szívünkből az álom. Mert akkor vége. Álom nélkül rosszabb, mint a halál. Vigyázni fogunk.

Bert. Nem megy az üzlet. És magasak az adók. Holnapra szerzek krumplihéjat. A házassági évfordulónk lesz. Nagykanállal eszünk holnap, Mab.

Mab. És ha együtt lesz a harminc dollárunk... akkor... ugye... de hiszen tudod.

Bert. Tudom, Mab. Már akkor tudtam mindent, amikor még nem tudtam semmit. Már akkor téged láttalak, amikor még vak voltam, és a szemem helyén nagyravágyás sugárzott. Fekete a szemed, ugye, Mab? Még mindig olyan fekete, mint volt.

Mab. Aki álmodni akar, annak fekete a szeme. Mutassam a szemem a szemem neked, Bert?

Bert. Most ne. Most vendégek jönnek. Hiszen tudod jól.

Mab. Ó, Jerry és felesége, az a kiállhatatlan. Gömbölyű kis fenevad. Mikor lesz együtt a harminc dollárunk, Bert?

Bert. Mindig. De ha egyszer csakugyan együtt lesz... Üvölteni tudnék, annyira szeretlek. Nem halhatsz meg, Mab!

Mab. Egészséges vagyok, és szeretlek. Nem akarok meghalni. Aki meghal, nem álmodik. Ilyen az ember.

Bert. Nincs gyermek a szíved alatt?

Mab. Ó, Bert! Megint ez az átkozott rögeszme. Mitől lenne?

Bert. Lám, csakugyan. Felemelően szegények vagyunk. De ha egyszer együtt lesz a harminc dollárunk... De hiszen tudod!

Jerry *fekete öltözék, fehér arc. Belép, komoran megáll.*

Bert. Hello, Jerry! Már vártunk!

Mab. De hol van Mary? Otthon hagyta?

Jerry. Igen. Mary kihűlt. Nem lett volna értelme, hogy magammal hozzam.

Bert. Kihűlt? Ne tréfálj, Jerry! Egészen kihűlt?

Jerry. Még sohasem hűlt ki ennyire.

Mab *Berthez.* Meghalt a felesége, hallod?

Bert *Jerryhez.* Mindig meghal a feleséged, Jerry. Nem tetszik ez nekem. Baj lesz még ebből. Megfojtottad?

Jerry. Mint mindig. Ezzel a két kezemmel. Hogy hörgött! *Leül.* Te, Bert! Tudod-e, hogy még egyik feleségem sem hörgött ennyire?

Mab. Nem való magának a házasság, Jerry.

Bert *Mabhez.* Adjál innunk. *Mab el. Jerryhez.* És most mi a terved, Jerry?

Jerry. Iszom valamit. Aztán meglátjuk. A barátom vagy, ugye?

Bert szótlanul a vállára teszi a kezét.

Mab jön, egy loccsanásig teli vödröt cipel, az asztalra teszi, a poharak mellé.

Vége az első résznek.

MÁSODIK RÉSZ

Bert éppen az utolsó csöppeket tölti a vödörből a két pohárba. Isznak, aztán maguk elé bámulnak mindketten.

Bert. Nem jó dolog a villamosszék, Jerry. Sok hátránya van.

Jerry. A barátom vagy. Te mondtad. Meg fogsz menteni. Csak még az egyszer ments meg. Többé nem házasodom.

Bert. És ha engem? Ha nekem... ha én... ha velem...

Jerry. Ez az egyetlen mód. A barátom vagy. Menj a rendőrségre.

Bert. És mi lesz Mabbel? Övele mi lesz?

Jerry. Vigyázni fogok rá.

Bert. Kímélni fogod őt?

Jerry. Köt a szavam, Bert. Számíthatsz rám. Beszélj.

Bert *egy elképzelt személyhez.* Mondja csak, inspektor, maga mit tett volna? Szembejött velem a folyóparton, és már messziről kiabált: „Bert! Éppen most fojtottam meg az asszonyomat! Már negyedszer lettem özvegy!" Hallja-e, inspektor, nekem vajszívem van, nyolcéves koromban agyontapostam egy hernyót, máig siratom, de most viszketni kezdett a tenyerem. Magam előtt láttam Maryt holtan, s ezt az embert, aki megölte, és ütöttem, és ütöttem, s aztán a tetemét belelöktem a folyóba. *Hangot vált, Jerryhez.* Hogy csengett a hangom, Jerry?

Jerry. Nem volt rossz, Bert. Határozottan nem volt rossz. Hat hónap. Egy centtel sem több. És engem nem fognak keresni.

Bert. Mehetne ez jobban is. Mélyebbről. Őszintébben.

Mab tele vödröt hoz, kiviszi az üreset.

Jerry *utánanéz a nőnek. Berthez.* Boldogok vagytok?

Bert *némi gondolkodás után.* Igen. De azért nem bánnám. A barátod vagyok. A barátom vagy. Érted, hogy mire gondolok, Jerry? Akkor örökre olyannak maradna meg nekem, mint amilyen most.

Jerry. Azt hiszem, értem, mire gondolsz. A halottak nem változnak.

Bert. De ne fájjon neki. Azt mégsem szeretném. Mab rosszul tűri a fájdalmat, és szeret.

Jerry. Nem fog szenvedni, Bert. Ezzel tartozom neked. Hol van?

Bert. Kint a konyhában. Vizet melegít. Még nem vacsoráztunk.

Jerry *feláll.* Bízzál bennem, Bert. Üzensz neki valamit?

Bert. Nagyon szerettem. Csak ennyit. És légy kíméletes, Jerry. Ha tudnád, hogy mit érzek!

Jerry lassú léptekkel kimegy.

Bert *magába roskadtan.* Fehér pillangó a szakadék fölött... Játékos pillangó, nézd csak a röptét, fel a felhőkbe, s le a mélybe, ahol már minden mindegy... Fehér pillangó voltál valamikor te is, de az üzlet rosszul megy, és az adók magasak. Mély a szakadék, magas az adó, és tanácstalanul néznek egymásra az emberek, amikor a tavaszi napsütésben fehér pillangó röpdös a mély szakadék fölött...

Kintről tompa zuhanás zaja, irtózattal ugrik fel, zsebkendőjével törli a homlokát.

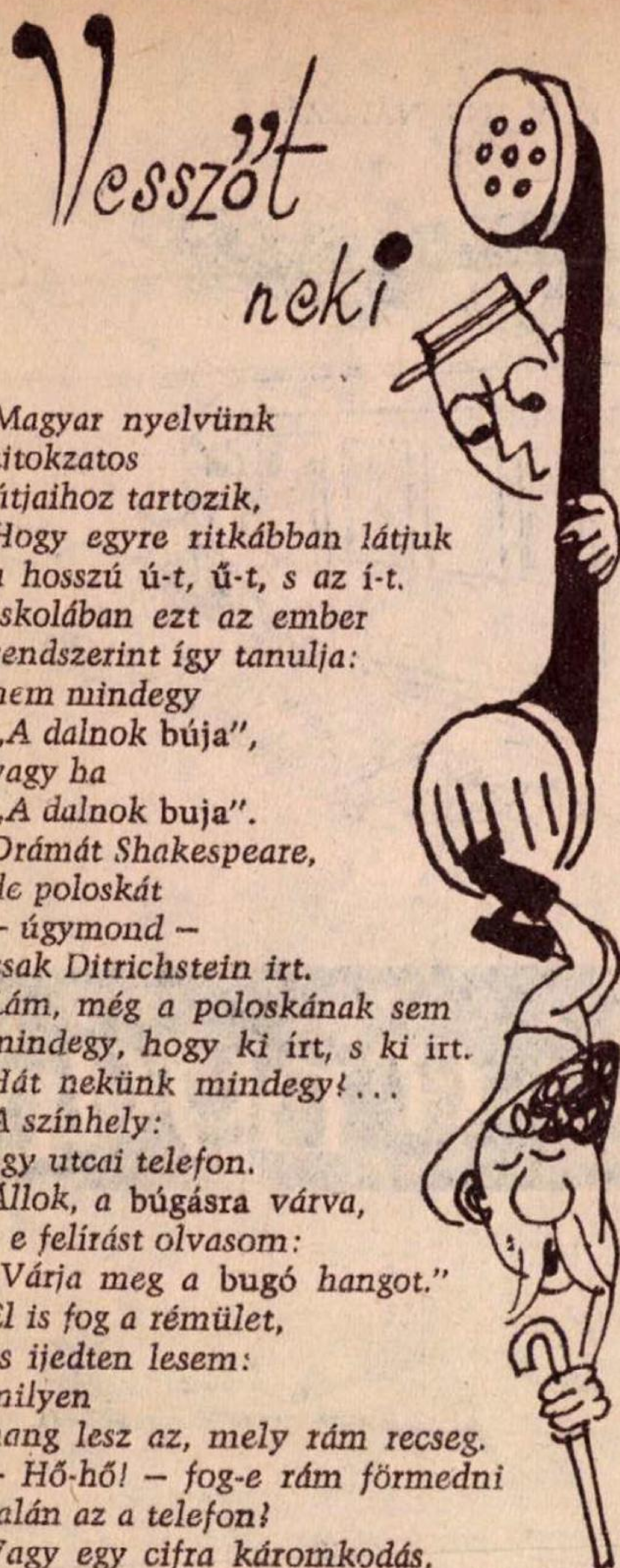
Mab *lelkendezve berohan.* Bert! Bert, drágám! Megvan a harminc dollárunk! *Mellére bújik.*

Bert *elnéz a feje felett.* Valahol a távolban halvány fény pislákol... Embernek lenni az embertelenségben... *Nagy zene.*

Az írónak most megjelent „Viselt dolgaink" című kötetéből (Szépirodalmi Könyvkiadó).

Vesszőt neki

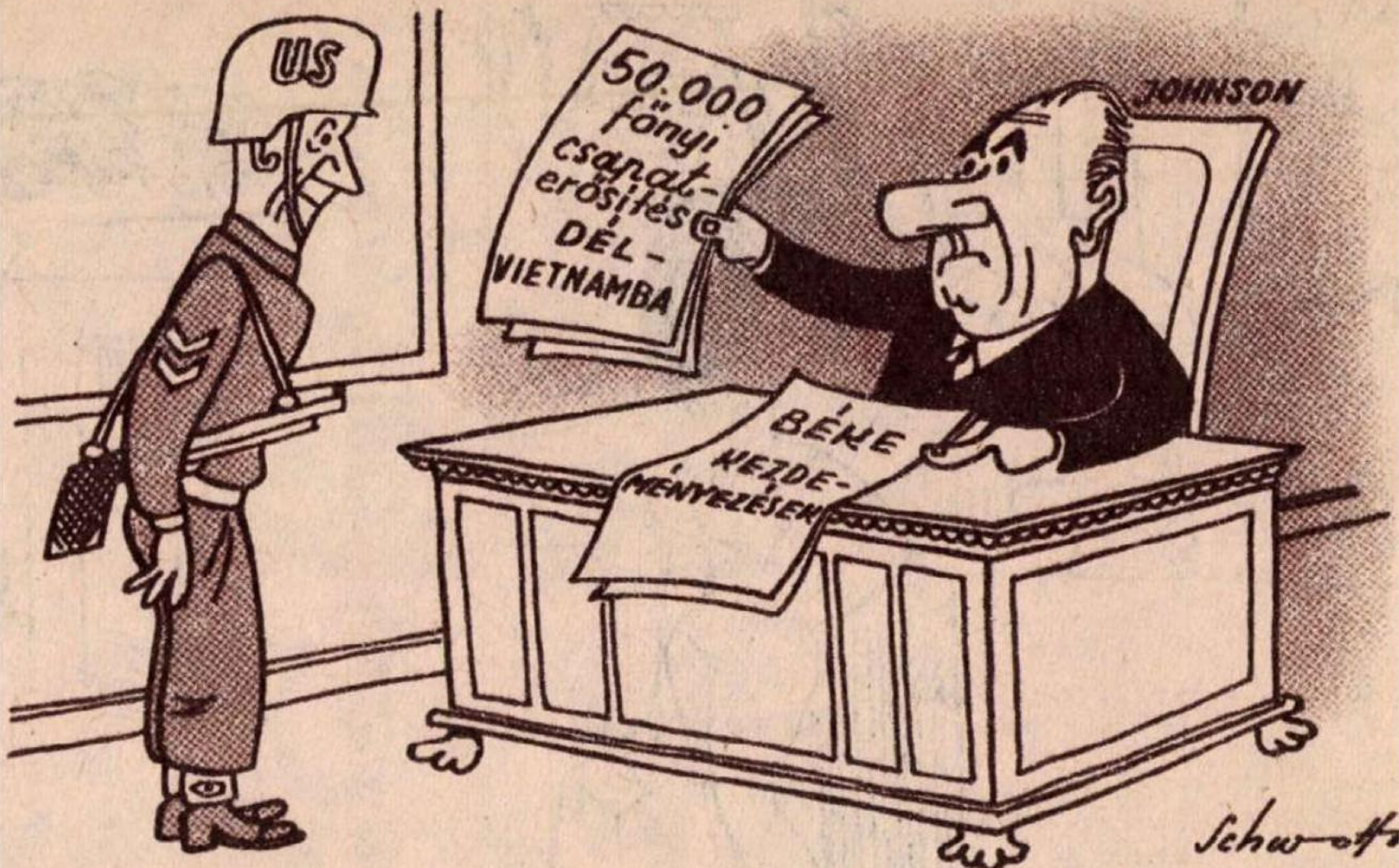

Magyar nyelvünk
titokzatos
útjaihoz tartozik,
Hogy egyre ritkábban látjuk
a hosszú ú-t, ű-t, s az í-t.
Iskolában ezt az ember
rendszerint így tanulja:
nem mindegy
„A dalnok búja",
vagy ha
„A dalnok buja".
Drámát Shakespeare,
de poloskát
– úgymond –
csak Ditrichstein irt.
Lám, még a poloskának sem
mindegy, hogy ki írt, s ki irt.
Hát nekünk mindegy?...
A színhely:
egy utcai telefon.
Állok, a búgásra várva,
s e feliratot olvasom:
„Várja meg a bugó hangot."
El is fog a rémület,
és ijedten lesem:
milyen
hang lesz az, mely rám recseg.
– Hő-hő! – fog-e rám förmedni
talán az a telefon?
Vagy egy cifra káromkodás,
mit fülembe belenyom?
Vagy személyeskedik, és a
sárga földig leteremt?
Vagy kedélyes atyafiként
mordul majd rám:
– Hallja kend...? –
Várom, lesem azt a hangot.
És megszólal...
Jaj, de jó,
hogy becsaptak, s a telefon
mégis búgó,
s nem bugó.

Radó György

A Fehér Házban

Schwott Lajos rajza

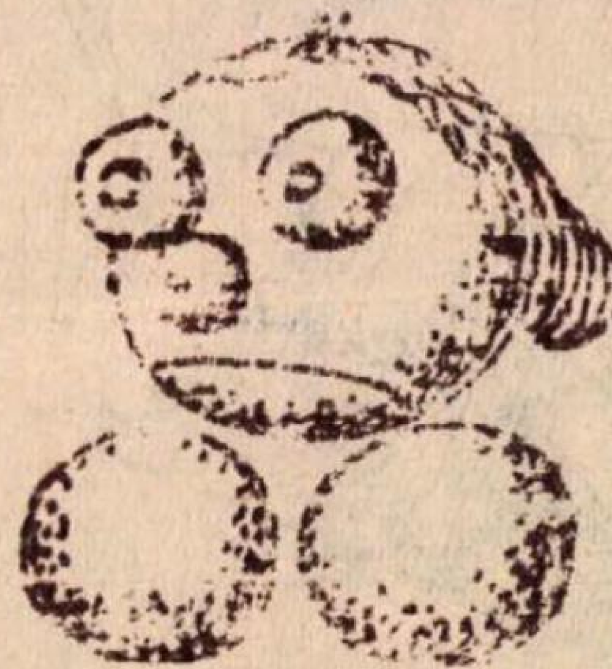
– Ezt sürgősen végrehajtani, ezt pedig küldjék az ENSZ-be, nehogy rossz embernek tartsanak!

TÉVEDÉS

Honnan jött a kartárs? – érdeklődött gyanakvó tekintettel az Üveggolyóforgalmi Vállalat Mintatermének telt idomú elárusítónője.

A Férfi elkomorodott. Nagyon, nagyon sokszor tették fel már neki ezt a kérdést. És amikor ő erre azt felelte, hogy „Otthonról, a Hegedűs Gyula utca 36/b-ből", rendszerint nem sikerült elintéznie, amit akart. Úgy látszik, a Hegedűs Gyula utca 36/b nem elég nyomós érv a legtöbb helyen.

Pedig most is az az igazság, hogy az üveggolyókra odahaza lenne szüksége. Csupán néhány darabra. Az üveggolyó általában se nem hiánycikk, se nem importáru, még csak hadászati jelentőséggel sem bír. Mi a fenének faggatja őt ez a nő? Nem mindegy, hogy honnan jött? Adja oda az üveggolyókat, vagy mu-

tasson szamárfület, ha éppen ahhoz van kedve, de ne vallassa, hogy honnan jött, mert az az idegeire megy.

Esküdni merne rá, hogy a nő csak fontoskodni akar, ennyi az egész. Magánszorgalomból. Hisz' aligha képzelhető el egy olyan közület, amely azzal foglalkozik, ki vásárol manapság üveggolyót.

A Férfi érezte, hogy agyát fokozatosan elönti a vér, de azért lassú és tagolt hangon válaszolt:

– Neander-völgyből jöttem! Szép vidék. Ámbár télen sok szenvedést okozott a hideg. Kisasszony, el se tudná képzelni, micsoda ítéletidők voltak azok! Szerencsére, pár százezer év alatt kifundáltam, hogyan lehet tüzet csiholni, s akkor végre beköltözhettünk egy tisztességes barlangba. Később már minden úgy ment, mint a karikacsapás: feltaláltam az állattenyésztést, a földművelést, a házat, a hajót, a kereket, majd a puskaport és a gőzgépet. Lecsapoltam a bűzös mocsarakat és karcsú hidakat vertem a tajtékzó folyók fölé. Feltaláltam a könyvnyomtatást és az elektromosságot, hogy sötétben is lehessen olvasni. Feltaláltam a benzinmotort, a repülőgépet, a relativitást, az űrhajózást, az atomenergia és az elnyomott népek felszabadítását!

A Férfi hatalmas lélegzetet vett és folytatni akarta:

– Feltaláltam...

De a telt idomú elárusítónő, aki eddig üveges tekintettel hallgatta a mondókát, unott hangon közbevágott:

– Sajnálom, kartárs, de pillanatnyilag egyetlen üveggolyóval sem szolgálhatok. A jövő héten pedig leltározunk. Talán nézzen be a hónap közepe felé, vagy ha akkor nem ér rá, valamikor máskor. A viszontlátásra.

A Férfi csüggedten kisompolygott a Mintateremből, de még hallotta, amikor a nő odaszólt a pénztárba:

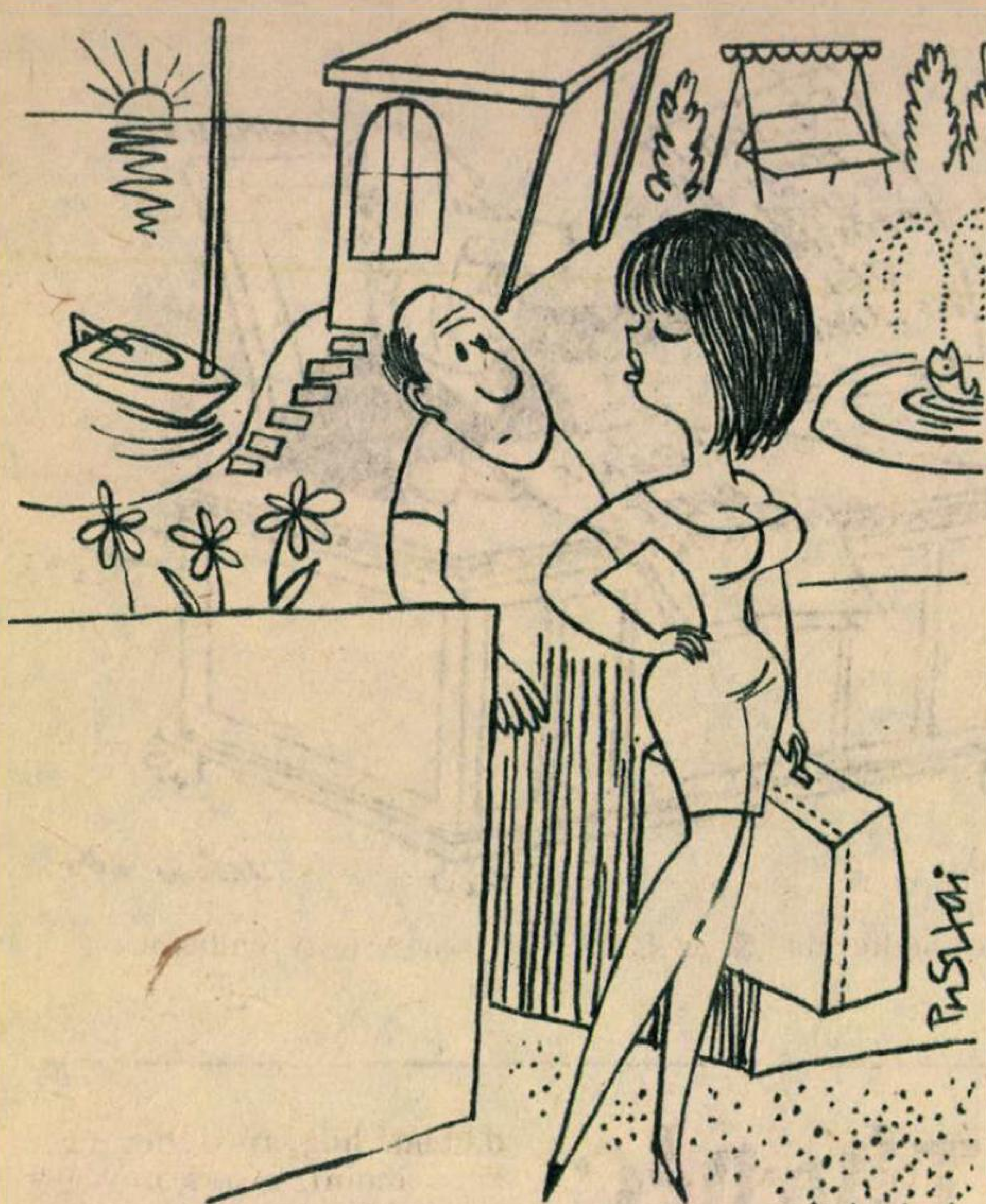
– Valami Leanderfalváról jött a pasi. Én meg még azt hittem először, hogy a minisztérium küldte.

Dalmáth Ferenc

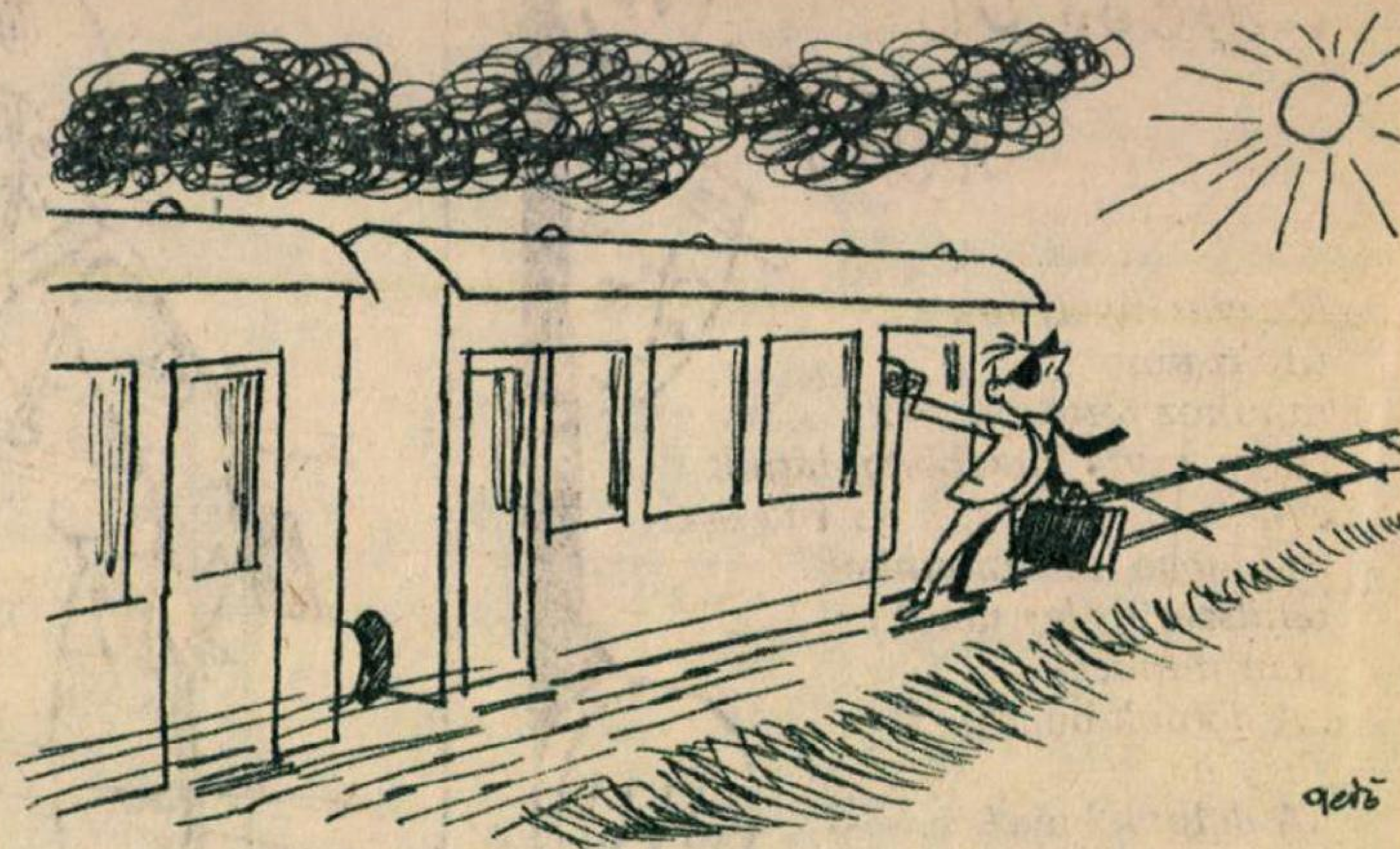
Korunk Sámsonja

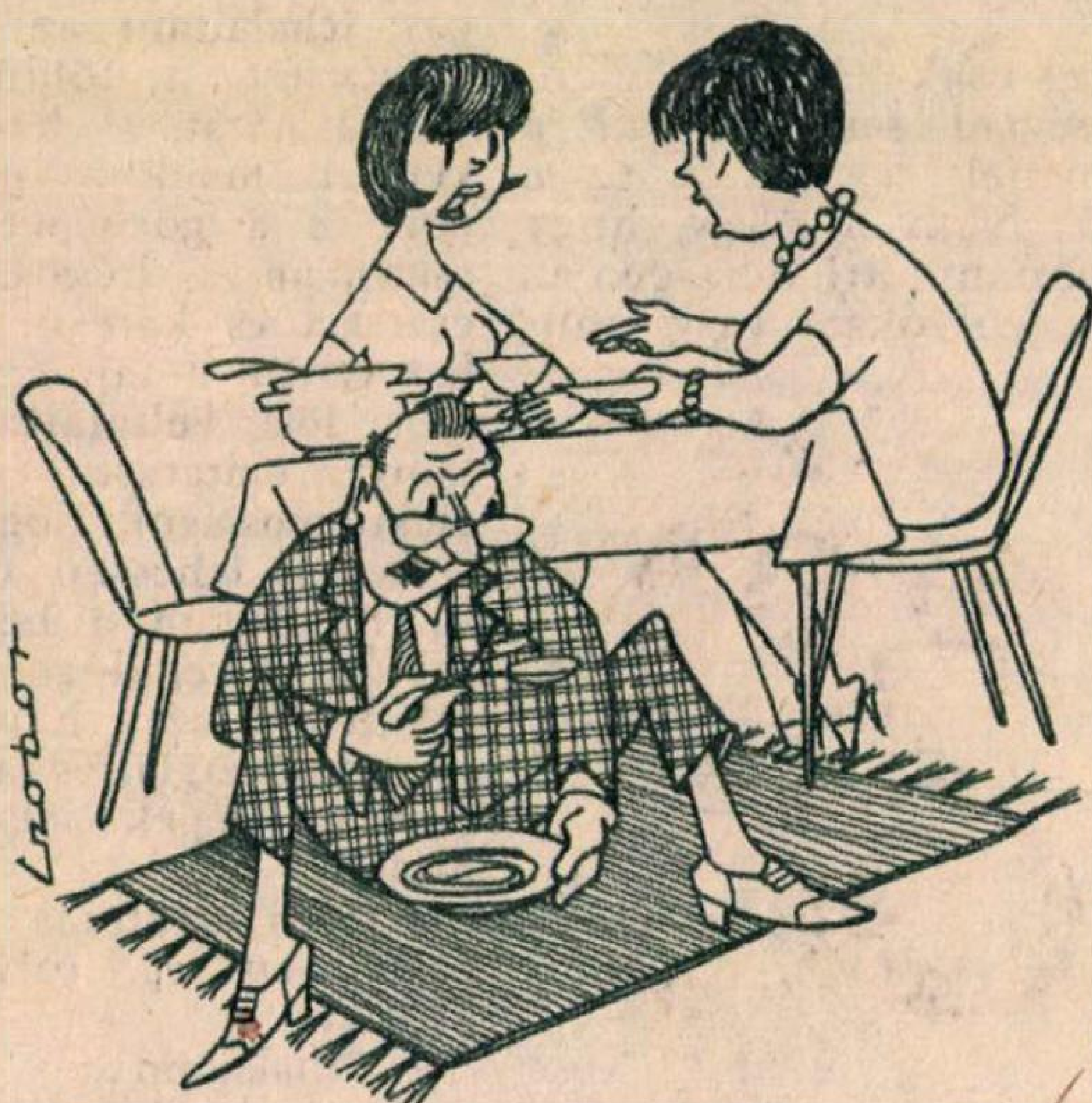
– Rémes volt, Micikém, azt álmodtam, hogy lenyírtad a hajamat...

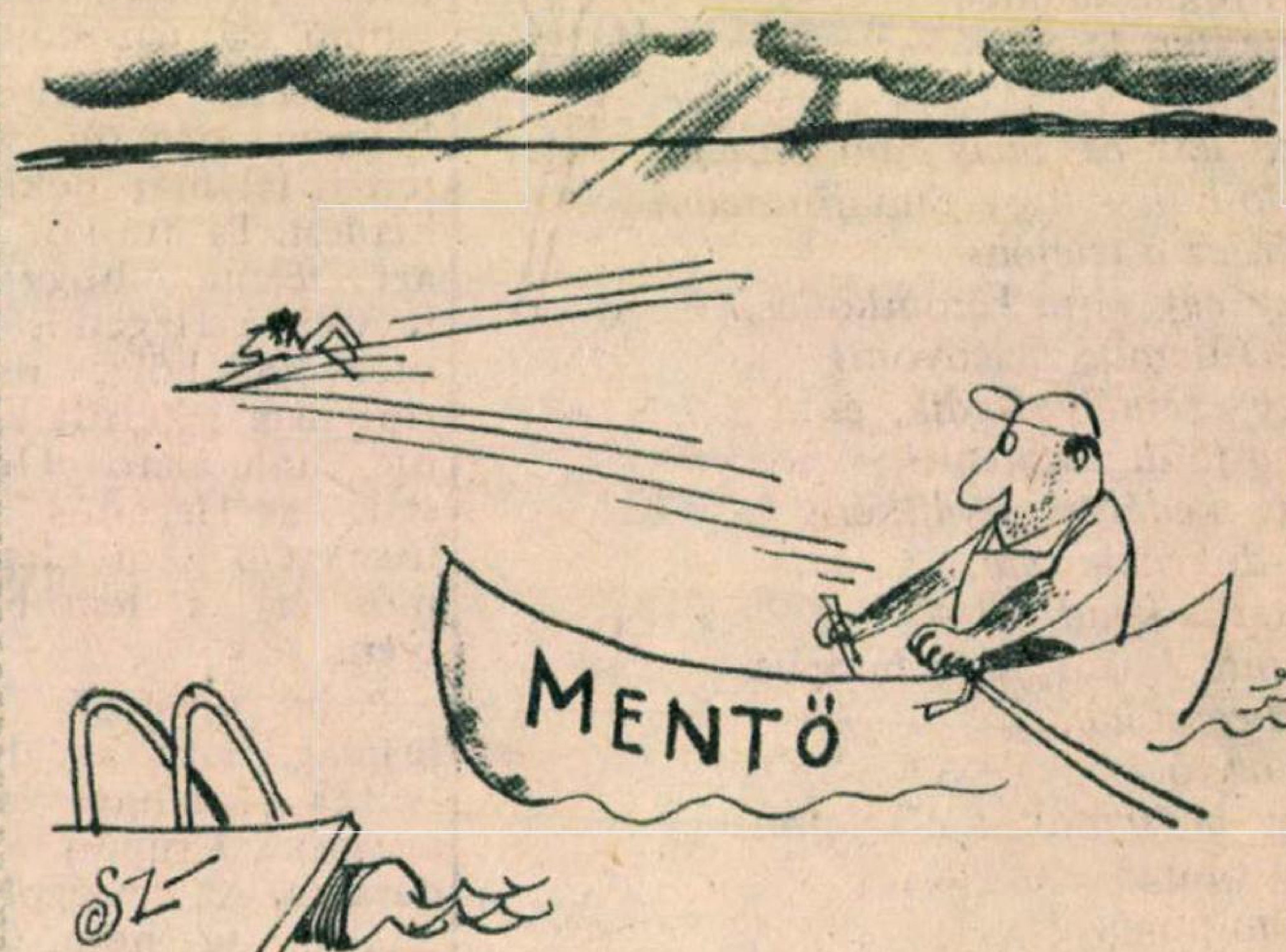

– A nyaralója vacak, maga pedig egy ronda fráter!

MÉG EGY KIS NAPOZÁS

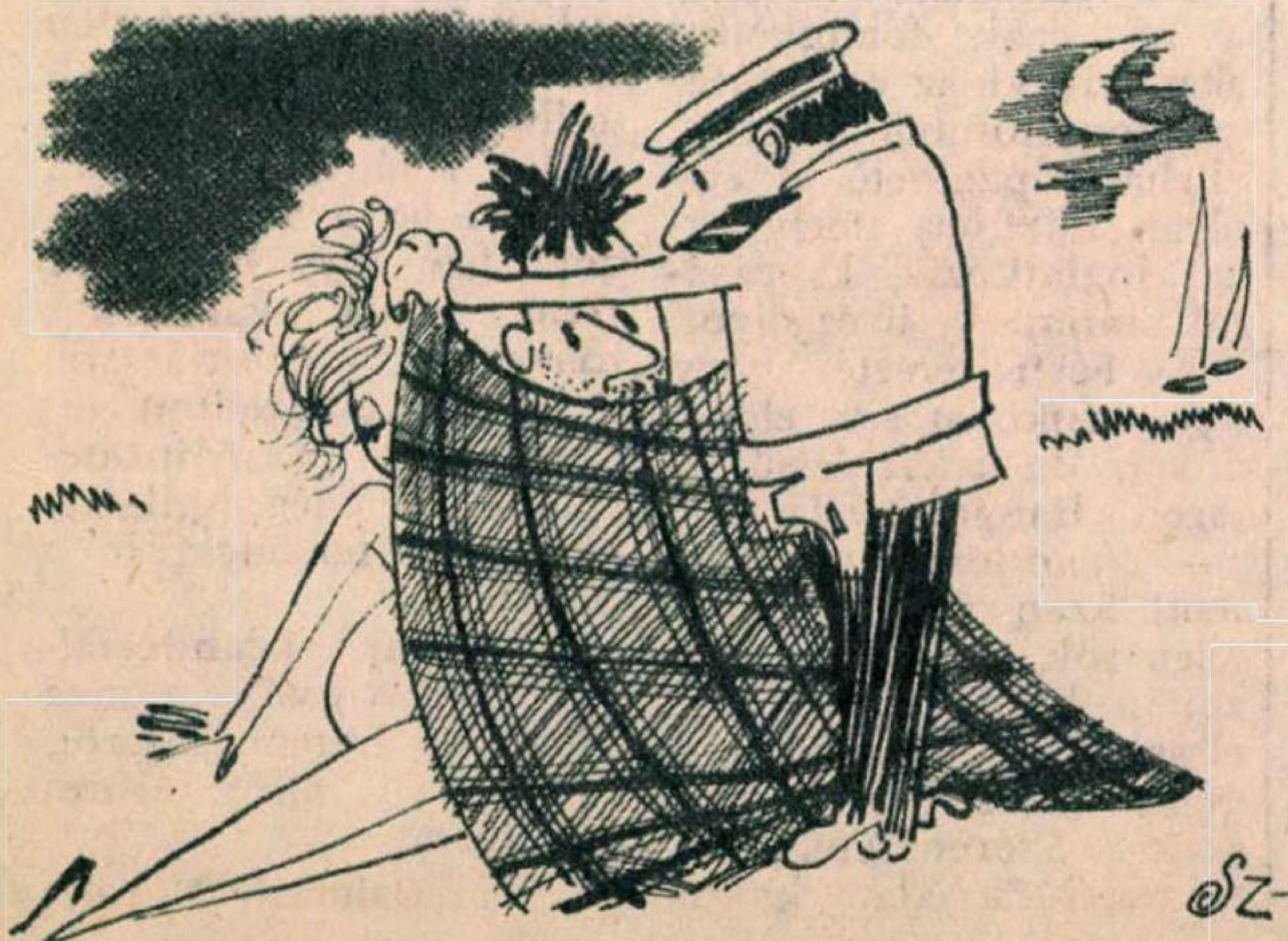
Búcsú a nyártó

– Amióta campingeztünk, csak így tud jóízűen enni . . .

– Már csak erre az egy pasasra kell vigyáznom!

HŰVÖS IDŐ

– Magukról lopták el ezt a takarót?

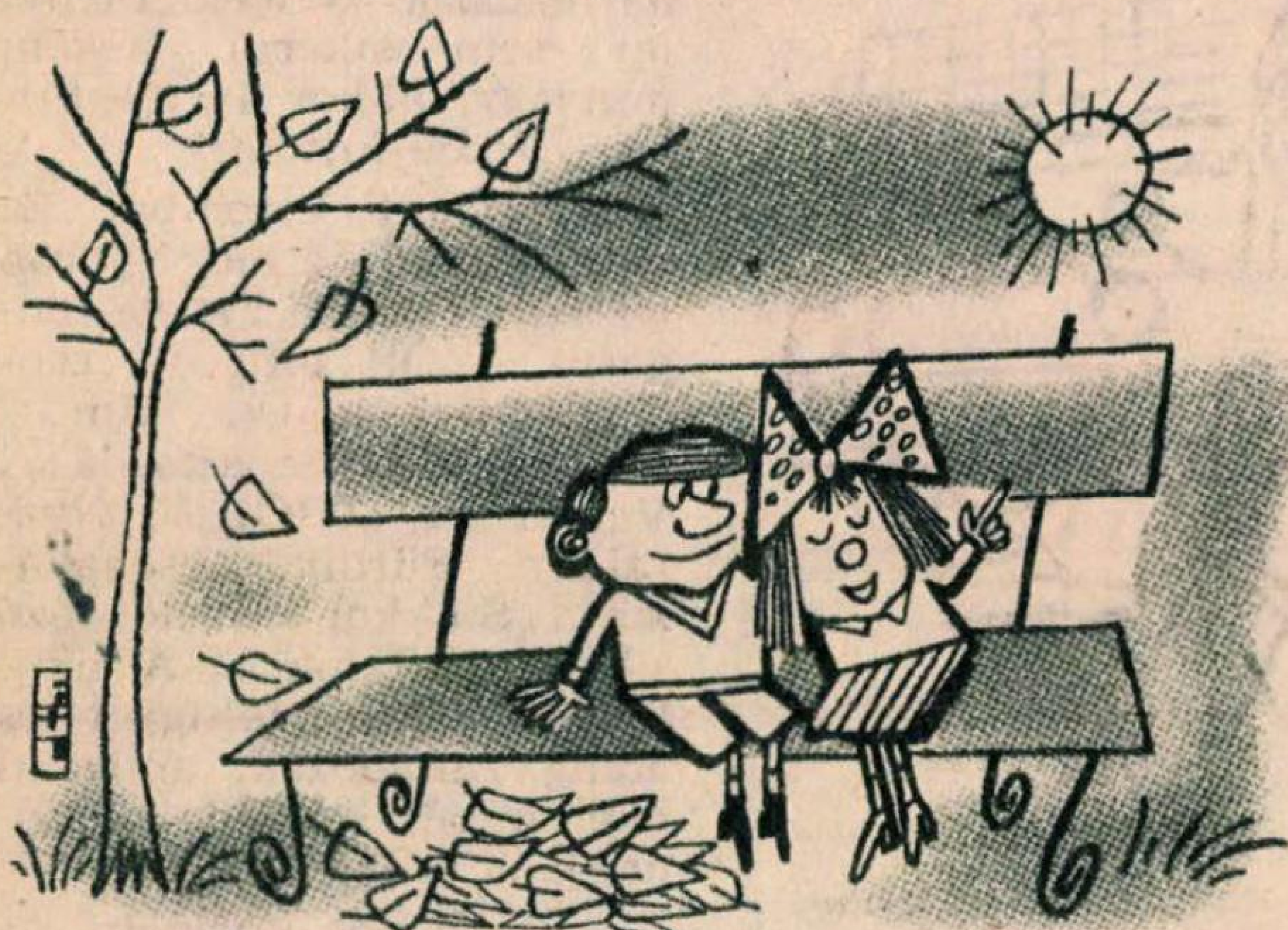
ÖRÖK ÉVA

– Elnézned, hogy ebben járjak ősszel is! . . .

A GULYÁS KISFIA

– Kezdődik az iskola... Hallgassatok még meg egy Beatles-lemezt!...

– Emlékszel, Pistike, arra a régi-régi nyárra?

NYÁRVÉGE

NEHÉZ ELVÁLNI

EMBERRÉ VÁLÁS

– Most már gyere le a fáról, fiacskám, indulunk haza...

AZ IDEI NYÁR ÉRTÉKELÉSE

HENRIK RJABKIN:

Az igazság rendíthetetlen bajnoka

— Most mondják meg nekem, kérem, hol az igazság? Igen, hol az igazság? Ötödször vagyok a bíróságon, de én mondom maguknak, nincs igazság!

Mert, kérem. Volt egy szép szobám. Napfényes, a központban, pont harminc négyzetméter. És mi történt? Elég volt egy percre kitenni a lábam, nyaralni voltam Délen, hát ahogy megjövök, felmérem a szobát, csak úgy, mindenesetre, és tessék: huszonkilenc négyzetméter és 9972 négyzetcentiméter. Na?

A társbérlőm, a Rucskin, átépítette a kályhát — tetszik tudni, közös a kályha —, hát nem beépítette vele huszonnyolc négyzetcentiméteremet? Ellopta fényes nappal, ellopta egy egyedülálló szegény asszony napfényes szobájának huszon-nyolc cen-ti-mé-terét! Azóta nem is lakom benne, csak aludni járok haza. Még fel sem kel a nap, már szaladok, ma a házbizalmihoz, holnap a lakáshivatalba, a népi bírósághoz, a városi bírósághoz. Már vagy harminc bejelentést írtam e miatt a huszonnyolc centiméter miatt... Alig állok a lábamon. Ha legalább valaki megszánna. De hát várhatok, amíg nálunk...

„Ugyan — mondják — nem érdemes apróságok miatt kínoznia magát!" Persze, ez nekik apróság! Csupa napfény, hu-szon-nyolc cen-ti-mé-ter! Mikor én erre a huszonnyolc centiméterre fikuszt állíthatnék! Mit fikuszt? Kiadhatnám egy diáklánynak.

Hogy a bíróság ellenem van? Nem baj. Megírom az újságba. Megírom Rucskint, a lakáshivatalt, a bíróságot, mindent megírok.

El tudják képzelni, mi lesz itt? Hű! Rucskint persze rögtön behívják a pártbizottságra. „Ejnye, Rucskin elvtárs, nem szégyelli magát! Párttag és ilyesmit csinál?!"

És kész — Rucskin leégett. Ha kinyomtatják az újságban azt a levelet. Csakhogy nem nyomtatják ki. Nem először próbálkozom. Nem nyomtatjátok ki? Nagyon jó. A ti bajotok. Szovjet polgár vagyok én, kérem. Jogom van a munkához, pihenéshez, és panaszt tenni is jogom van. Mehetek én panaszra a tanácshoz? Mehetek. Benne van az alkotmányban. El is megyek.

— Végrehajtó bizottsági elvtársak, maguk a szovjethatalom helyi képviselői?

— Igen, azok vagyunk — felelik.

— Hát akkor miért alszanak, amikor a mi forradalmi hagyományú, dicsőséges városunkban imperialista elemek ütik fel a fejüket? Huszonnyolc centiméter jogos lakásterületemet kebelezett be ez a Rucskin.

Akkor aztán kipakolok nekik mindent. A bíróságot, a lakáshivatalt, az újságot, mindent. Olyan pánik lesz a tanácsnál, hogy csak na! Egész éjszaka tanácskozni fognak. Ebédszünet nélkül!

Aztán reggel majd hívatnak engem:

— Bocsásson meg — mondják majd. — Önnek igaza van. Ha nincs ellene kifogása, fegyelmit kap a lakáshivatal, az újság, a bíróság. Ezt a huligán Rucskint pedig az ellopott centiméterek miatt kitoloncoljuk.

Persze hogy nincs ellene kifogásom. A fontos az, hogy Rucskin másodszor is leégjen. Csakhogy... Ismerem én a városi tanácsot. Nem először találkozunk. Kisebb gondjuk is nagyobb annál, semhogy a dolgozók jogos bejelentéseivel foglalkozzanak. Nem baj. Nekem így is jó. Ha egyszer nincs igazság, autó alá vetem magam. Majd a területi tanács első titkárjának a ZIL-je alá. Persze úgy, hogy azért nagyon el ne üssön, másként ki harcolná vissza az elorzott huszonnyolc centimétert?

Na, ott aztán mi lesz! Elképzelni is rémes! Rögtön összeszalad a nép. Kiabálás, lovasrendőrség, tűzoltóság! Az első titkár zöld a rémülettől, mint az éretlen paradicsom, mászik kifelé a fekete ZIL-ből, én meg fekszem a nedves aszfalton, és ott a helyszínen, mindenki füle hallatára majd azt mondom neki: Rucskin, bíróság, lakáshivatal, újság, városi tanács...

Az első titkár saját kezűleg emel fel engem az aszfaltról, kezet csókol nekem, az egyszerű nép képviselőjének, és az összegyűlt tömeg előtt azt mondja: „Köszönöm, köszönöm. Nagy segítségünkre volt, hogy felhívta a figyelmünket... Meg fogjuk tisztítani sorainkat az ilyen Rucskinoktól..."

És hál'istennek, Rucskin harmadszor is leég. De ha így sem sikerül, nekem mindegy, akkor is megfojtom. Vízbe fojtom!

Erről jut eszembe! Ez nem is rossz ötlet! Nyáron lemegyek vele a Fekete-tengerre... Ott tölti évi rendes szabadságát... Hm... No, hisz tudják, kicsoda... Valaki FENTRŐL... Nyaral... Fürdik, csónakázik... S akkor én velőt rázó sikolyt hallatok... A sikolyomra majd felfigyel és addig fulladozok, amíg ki nem ment... Amíg a csónakjába nem vesz...

— Jó napot kívánok — mondom majd. — Bocsásson meg, hogy neglizsében vagyok. Rucskin miatt jöttem...

— És ki az a Rucskin? — kérdi ő, no, hisz tudják, kicsoda. — Valami bürokrata?

— Nem, sokkal rosszabb — mondom majd, és rögtön a csónakban elmesélek mindent, mindent, az első titkárig, mindent...

Aztán már minden gyorsan megy. Soron kívül összehívják a Legfelsőbb Tanács ülését. Az egyetlen napirendi pont előadója én leszek.

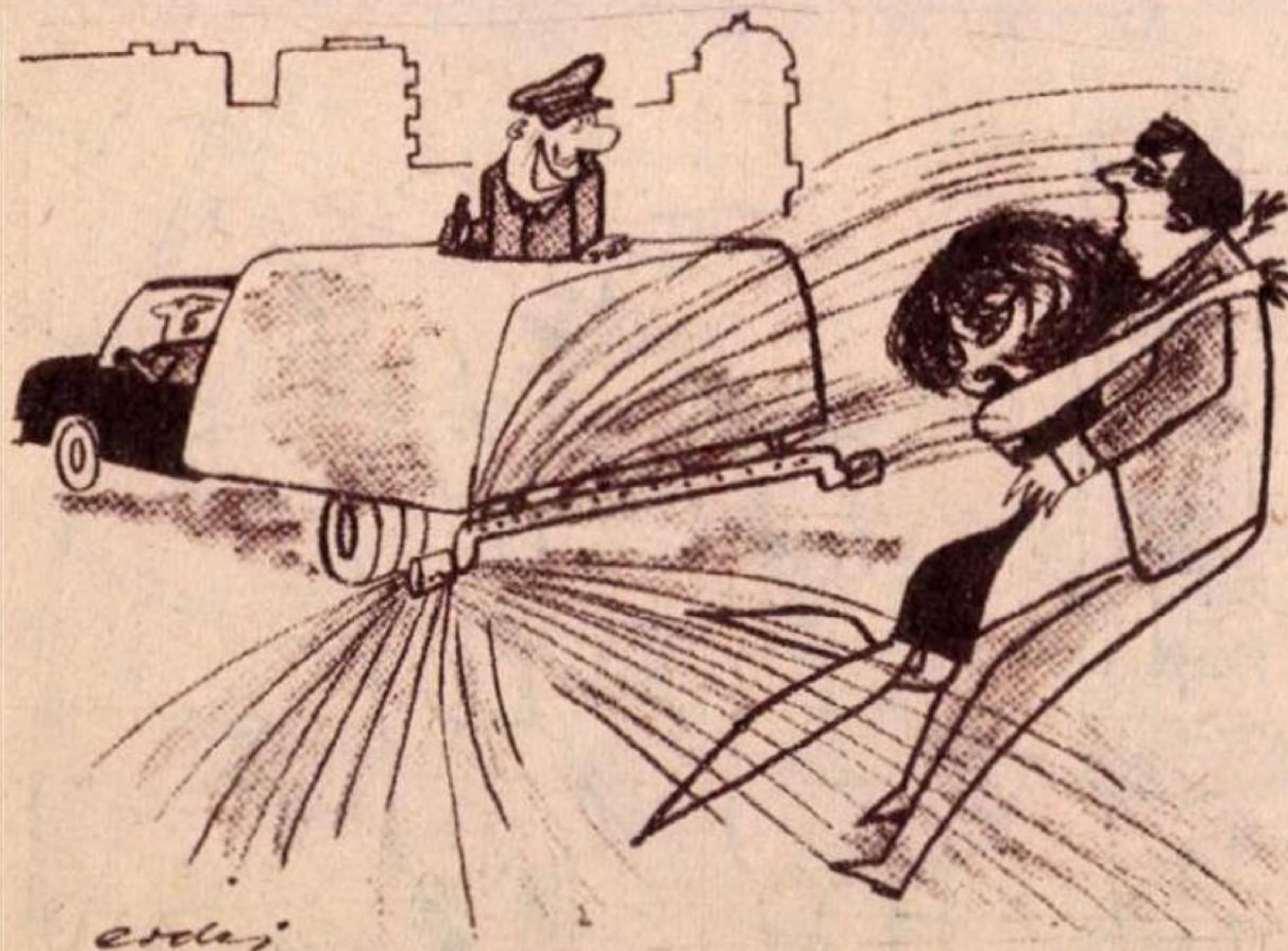
A területi tanácsot leváltják, a városi tanácsot szétkergetik, az újságot betiltják, Rucskint kizárják a pártból, kidobják az állásából, kitoloncolják, és börtönbe csukják.

Úgy kell neki! Megégette magát Rucskin. A Legfelsőbb Tanács általános szavazást rendel el, — az egész lakást nekem adják. Majd akkor én... Hm. Mit fogok én akkor csinálni? Kire fogok panaszkodni?

Eh, nagy az ország, sok a főnökség. Valamit majd csak találok. De az igazamat akkor is kivívom...

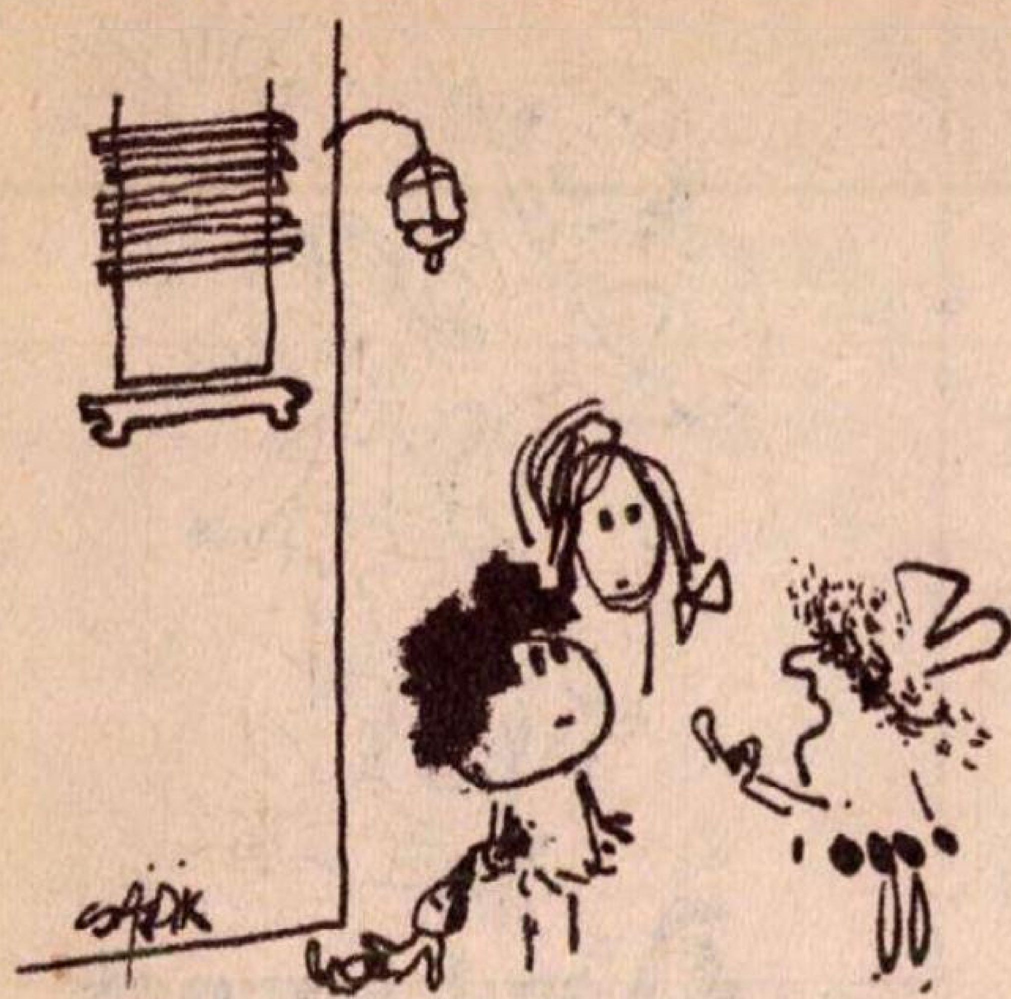
Oroszból fordította:
Naményi Mária

Öntözéses erkölcsvédelem

– Na, ezeket jól lehűtöttük!...

15 MILLIÓ TANKÖNYV KÉSZÜLT

– ... és persze szerelemről egy szó sincs bennük...

Haragosok

Balázs-Piri Balázs rajza

A nagy felfedezés

II. Rinaldo, Radiria királya, magánkihallgatáson fogadta Francisco Lonardit, a nagy tudóst.

— Francisco, világuralomra török! — mondta a király egyszerűen, minden fölösleges hímezés-hámozás nélkül.

— Igenis, felség! — mondta a tudós mélyen meghajolva.

— Nem látom be, miért ne törnék világuralomra! — folytatta a király. — Végül is a világuralom arra való, hogy rátörjenek. Ami jó volt Nagy Sándornak, az jó nekem is. Szerintem a világnak is jó lenne, ha leigáznám, hiszen végtelenül jóságos, bölcs és igazságos vagyok, amint azt számos költőm minden különösebb beavatkozás nélkül megénekelte. Radiria persze katonailag nem elég erős, és kérdéses, hogy puszta lángeszem elegendő-e a világuralomhoz. Azért hívattalak, Francisco, hogy találj fel valami olyan csodafegyvert, amellyel radír igába lehet hajtani a földkerekséget. Nos?

A tudós szeme egy pillanatra megvillant, aztán maga elé nézve hallgatott, mint aki mélységesen elmerül gondolataiban. Majd felnézett és így szólt:

— Lehetséges, felséges királyom, de nagyon sok pénzbe kerül.

A király legyintett.

— Ugyan, ne tréfálj! Pénz nem számít! Mindent megkapsz, ami csak szükséges. A lényeg az, hogy olyan csodafegyvert próbálj kiókumlálni, amelyhez képest az a hidrogénbomba merő csúzli.

Azonnal kiutalta a kísérletek céljaira Radiria egész aranyfedezetét. Lonardi megkezdte a munkát. Tudós-csapatot gyűjtött maga köré, s mivel a munka rendkívül bizalmas természetű volt, mindenkit esküvel kötelezett a titoktartásra. Hatalmas laboratórium-épületek emelkedtek ki a földből, rövidesen egész városrészből állt a Lonardi Intézet. Külön kis hadsereg őrizte a kísérletek színhelyét. A tudós csakhamar nyakára hágott a kiutalt összegnek, s a király kénytelen volt a saját kincstárát is az intézet rendelkezésére bocsátani.

— Sebaj! — legyintett. — A világuralom elnyerése után olyan gazdagok leszünk, hogy még a kutyák is térdig járnak az aranyban!

Mintegy félév múlva a tudós újra kihallgatáson jelent meg a királynál.

— A kísérletek — mondta — remekül haladnak előre. Az új fegyver hatása egyenesen félelmetes. Egész szárazföldeket képes elpárologtatni. Szerintem elég egyetlen ultimátum, és az ellenség térden állva könyörög nyomorult életéért. Nagy Sándor jelentéktelen kis gézengúz lesz felségedhez képest. Csak egy a bökkenő. Még kellene egy kis pénz, mert a legfontosabb folyamatnál anyaghiány miatt megakadtunk.

A király megvakarta a fejét, aztán eladta a királyi palotát, a Nemzeti Képtárat, és lemondott a civillistájáról, hogy előteremtse a kísérletek folytatásához szükséges összeget. A munka hatalmas lendülettel folyt tovább, az egyik biztató jelentés a másikat követte, de az isten pénze sem volt elég Lonardinak. A király már mezítláb járt, a csizmáját is eladta.

Sajnálatos módon, a király nem érte meg a kísérletek sikeres befejezését, mert 84 éves korában elhunyt. Utóda, III. Rinaldo, békés fiatalember volt, s kijelentette, hogy kisebb gondja is nagyobb a világuralomnál, majd felszólította Lonardit, hogy hagyja abba az egészet. Ekkor azonban már befejeződött a munka az intézetben, s a rendkívül nagy fáradsággal, a tudósok odaadó munkájával, hosszú esztendőkig tartó kísérletezések és óriási költségek árán elkészült szert az orvostudomány rendelkezésére bocsátották. Rövidesen az egész világon sikerrel alkalmazták.

Így fedezték fel a rákszérumot.

Feleki László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Tihanyi visszhang

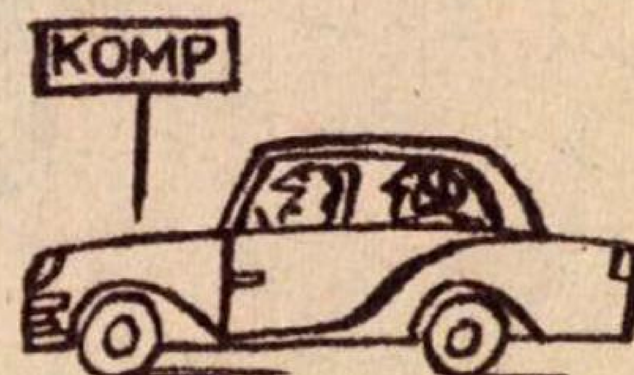
Müncheni kollégánk, G. közgazdasági író Tihanyba látogatott a feleségével. Nagyszerűen érezte magát az utolsó pillanatig... De az utolsó pillanatban... Így mesélte el:

Késő este érkeztünk a tihanyi révhez, hogy átjussunk a somogyi oldalra. Közölték, hogy már csak éjfélkor indul a legközelebbi járat.

– Lehet különjáratot bérelni?

– Hogyne, 105 forint.

Szívesen fizettem le az összeget. Beszálltunk és vártunk. Elég hosszú ideig,

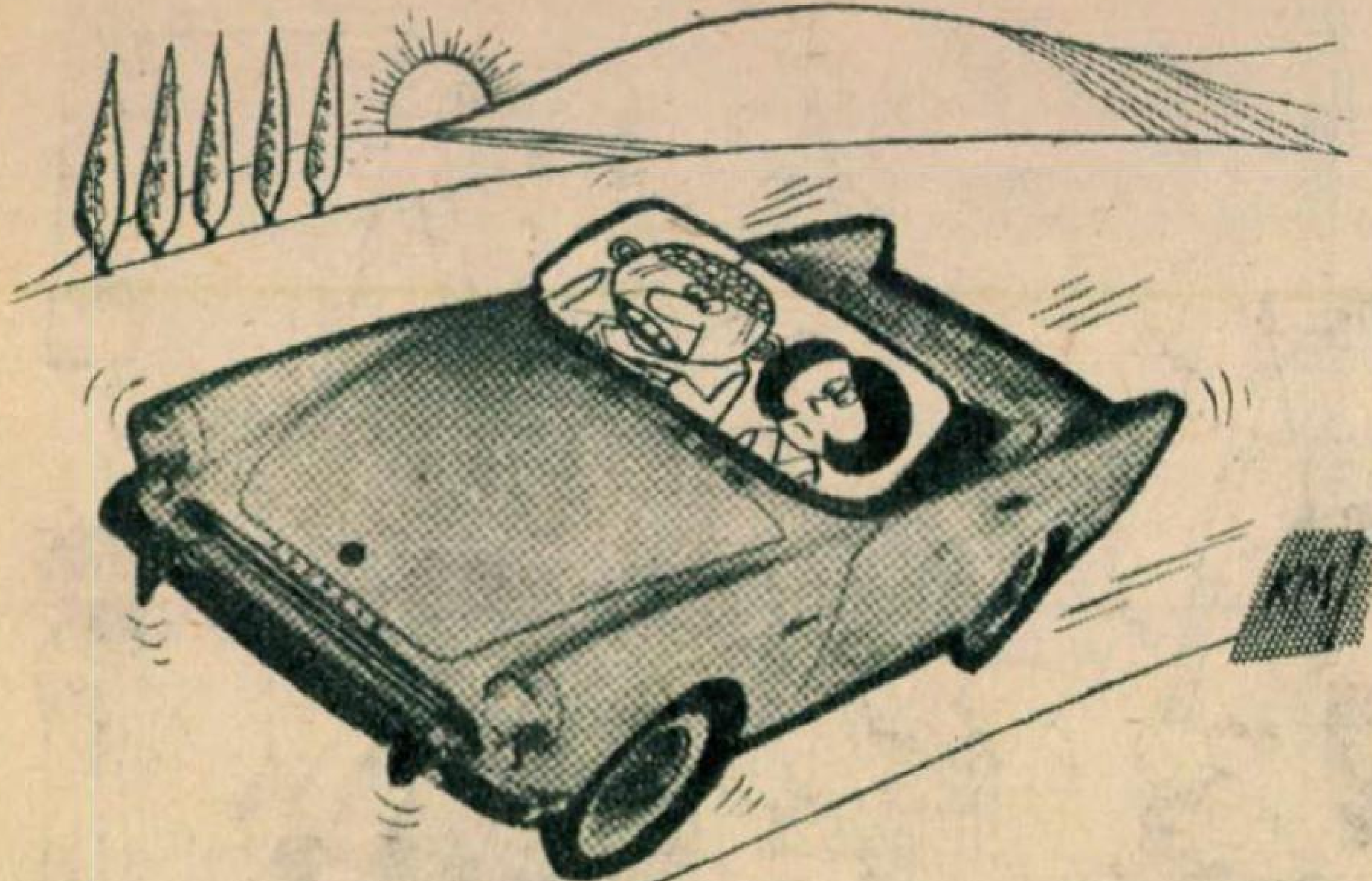
ugyanis közben az összes várakozókat felengedték, több kocsit is. Ezek mint rendes utasok megfizették a szabályszerű viteldíjat. Nem az ellen tiltakoztam, hogy másokat is felengedtek, hanem az ellen, hogy miért szedtek tőlük viteldíjat, amikor én kifizettem a különjáratot. Vállvonogató választ kaptam: nekem jogom lett volna a társaságot meghívni... De hiába mondtam, hogy mindenki kedves vendégem, a viteldíjat senkinek sem adták vissza.

A végén magam is rendes utas lettem, azzal a különbséggel, hogy a viteldíj sokszorosát kellett kifizetnem.

(-s)

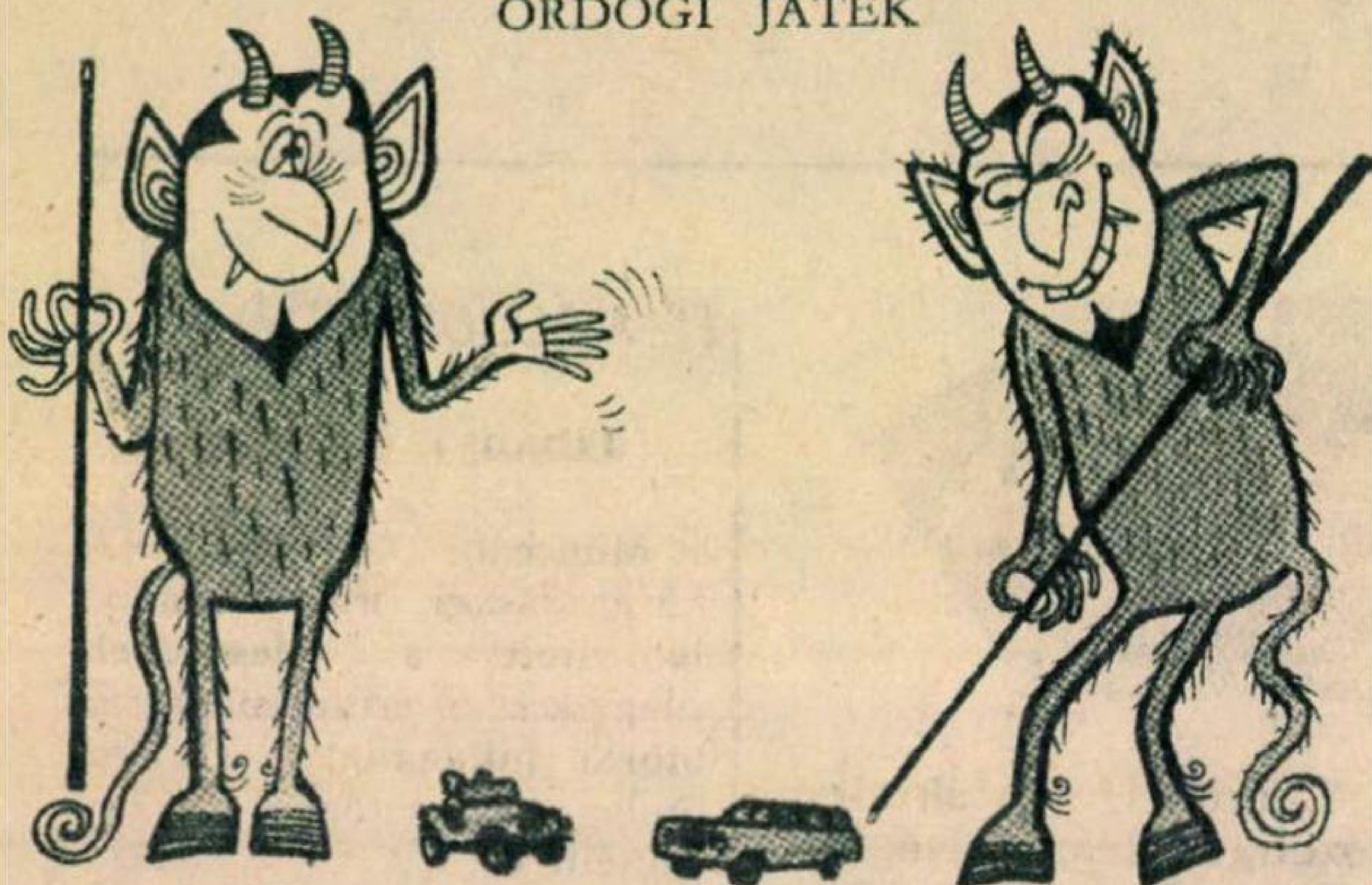
AUTÓSOK

KEZDŐ

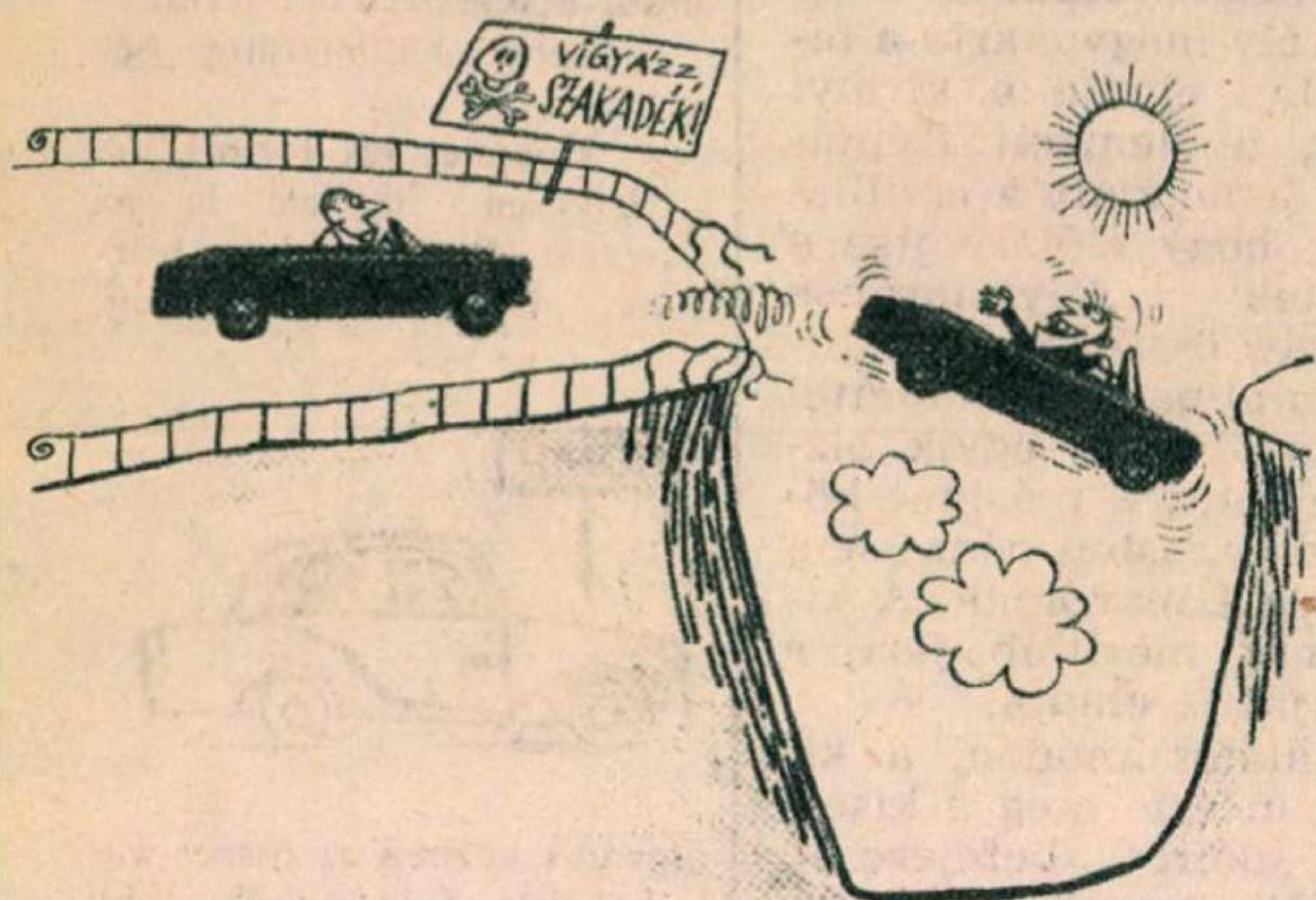
– Micike, fújja ki a tankot, nem jut eszembe, hogyan kell megállni!

ÖRDÖGI JÁTÉK

– Most te löksz.

VERSENY AZ ORSZÁGÚTON

– Korábban keljen fel, hapsikám, ha engem akar utolérni!

KÉSEI SIRATÓK

AZ ÚTONÁLLÓ

(Villámtréfa)

Szín: *Elhagyott utcarészlet. Leszállt az alkony. Két férfi halad beszélgetve. Egy gesztenyefa mögül megtermett nő ugrik elő, kezében hatalmas konyhakés. Első férfihez, vészjóslóan:*

NŐ: Pénzt vagy életet!

1. FÉRFI: *(remegve)* De könyörgöm...

NŐ: *(fenyegetően)* Egy szót sem! Ide a pénzt, vagy...

1. FÉRFI: *(reszketve zsebébe nyúl és pénzzel teli borítékot nyújt át)*

NŐ: *(enyhülten)* Köszönöm. Legkésőbb félkilencre légy otthon, mert kihűl a vacsora. *(elégedetten el)*

2. FÉRFI: *(dermedt csodálkozással)* Mi volt ez? Ki volt ez?

1. FÉRFI: *(szelíd bánattal)* A feleségem. Fizetésnapon csak ezzel a módszerrel tudja megkapni tőlem a borítékot!

(g. sz.)

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Sz. Sándor, Vereb. — B. Zsuzsa, Bp. VI., Szinnyei M. u. — Z. Miklós, Bp. VII., Nefelejecs u. — B. József, Bp. XVIII., — Szó, Bp. — Sz. Ferenc, Jászberény. — Ny. Sándor, Zsámbék. — I. Gyula, Bp. XXI., Dabas u. — B. Géza, Bp. XVIII., Madách u. — D. András, Hajdúdorog. — E. Katalin, Barcs. — D. András, Bp. XII., Ráth György u. — H. Gy. Bp. — R. József, Nagymaros. — A. E. Kisújszállás. — S. Pál, Bp. VI., Lenin krt. — K. M. Rudabánya. — Cs. József, Bp. II., Frankel Leó u. — K. F.-né, Debrecen. — Ny. József, Szászvár. — K. Péter, VIII., Teleki tér. — B. György, Bp. IV., Munkásotthon u. — M. László, Tiszaroff. — V. K.-né, Bp. XXI., Rakéta u. — M. Pál, Bp. XX., Bethlen Gábor u. — L. László, Bp. I., Mészáros u. — Sz. Imre, Bp. XIII., Pannónia u. — M. László, Bp. XI., Mányoki u. — R. Sándor, Bp. XIX., Báthory u. — Sz. Sándor, Bp. XVIII., Nádasy u. — N. Aladár, Bp. II., Retek u. — Sz. Elemér, Bp. VIII., Bezerédi u. — B. Sándor, Hajdúböszörmény. — V. Júlia, Debrecen. — H. Attila, Bp., X., Hungária krt. — XIII., Szabolcs u. — N. József, Karcag, — I. Józsefné, Veszprém, — R. Miklós, Nyírbátor, — Sz. Sándor, Solymár, — P. József, Pálháza, — „Sághegy" Celldömölk, — K. Edit, Sashalom.

Vámvizsgálat előtt

Szűr-Szabó József rajza

– Könnyítsen a lelkén!

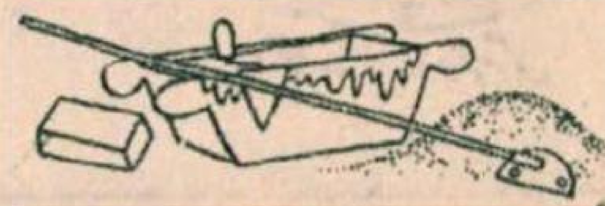
Összecsapott tatarozás

A bérház lassan vetkezik,
Állványzatát lebontja,
A fákat és a vasakat
Rakja zörgő halomba.

De jó, hogy nincsen tócsa itt,
Esők remegő tükre...
Míg poros előtte a tér,
E vén ház addig büszke.

Aztán ha meglátta magán
Az ócska, sárga inget,
Megint huzatos és rideg,
Dörmögő lesz itt minden.

Darázs Endre

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HOL LAKOM ÉN...?

Tizenhét éve lakom az Anker-közben. Legalábbis eddig azt hittem, hogy ott lakom. De megyek valamelyik nap haza gépkocsin a Majakovszkij utca felől, azt kérdi a sasszemű, ifjú gépkocsivezető:

– Hol is lakik az elvtárs?

Mondom: az Anker közben.

– Csak lakott! – mondja erre ő. – Most már a Bajcsy-Zsilinszky közben lakik.

És felmutat az Anker palota Majakovszkij utcai sarkára, ahol valóban ott virít a magasban a tábla:

BAJCSY-ZSILINSZKY KÖZ

– Ejnye! – mordulok erre magamban – semmi értesítés, se újság, se rádió, az ember egy szép napon rájön, hogy megváltozott a címe. Átvillan agyamon a levelezés, a különböző magán és hivatalos iratok átcímzésének babramunkája, s kicsit mérges vagyok. Elvégre valami közöm nekem is van hozzá, illenék velem is közölni, hogy milyen közben lakom...

Kimegyek az erkélyre, hogy kiszellőztessem a fejemet. Erkélyem a Bajcsy-Zsilinszky út sarkára néz. Bámészkodom, nézdelődök, egyszer csak mit látok? A szemben levő házfalon szép fényes utcatábla:

ANKER KÖZ

Ez kissé megzavar. Most már tisztázni szeretném, hogy tulajdonképpen hol lakom. Leszaladok az utcára, megnézem a Bajcsy-Zsilinszky úti saroknak azt az oldalát is, ahol az erkélyem van. Az utcatábla szövege azon is: Anker köz. Gyors kanyarral végigsietek a kétessé vált nevű közön, s megállapítom, hogy a Majakovszkij utcai sarok páros oldala a tábla szerint: Anker köz, a páratlan oldala, ahová a Majakovszkij utca mélyéről érkező sasszemű gépkocsivezető felpillantott: Bajcsy-Zsilinszky köz. Tehát, ha az utcák elnevezése szavazattöbbséggel dőlne el, akkor 3:1 abszolút többséggel maradna az Anker köz. Ez esetben a Bajcsy-Zsilinszky köz táblát sürgősen el kellene távolítani.

Annál is inkább, mert ugyancsak a VI. kerületben, a Lázár utca és az Ó utca között van egy, mind a négy sarkán azonos táblával jelzett Bajcsy-Zsilinszky köz, s szerintem ugyanabban a kerületben azonos nevű közből még egy és egynegyed is sok.

Békés István

azelőtt VI., Anker köz 2. sz. alatti lakos, de most nem tudja biztosan...

Idegenforgalom

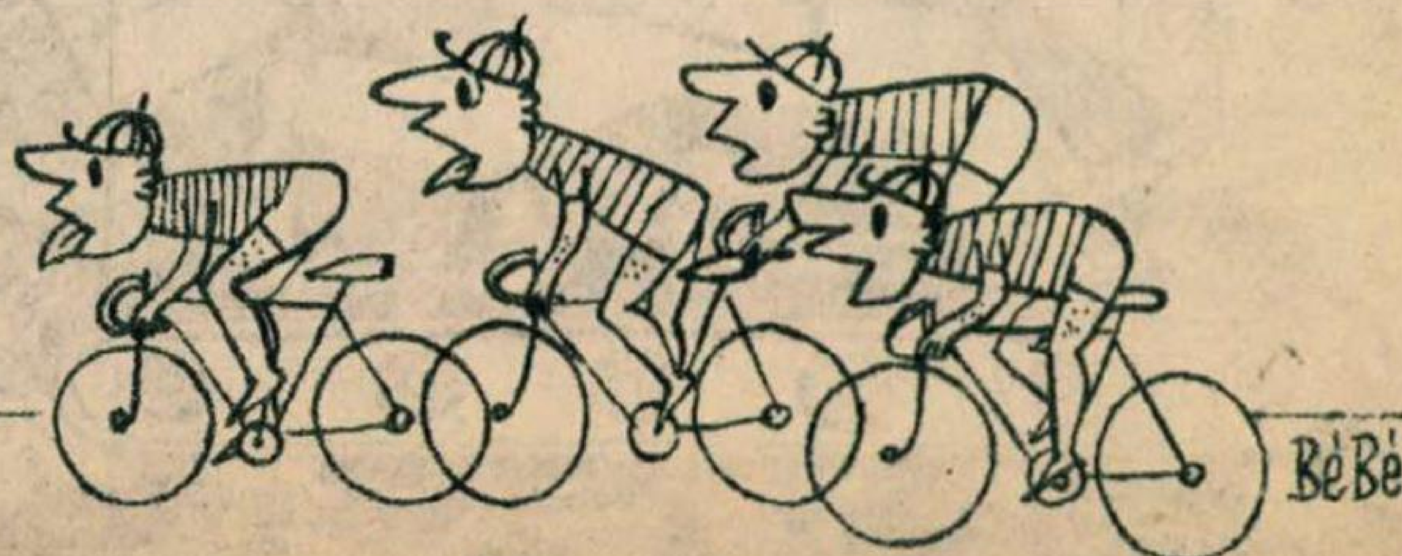
Pusztai Pál rajza

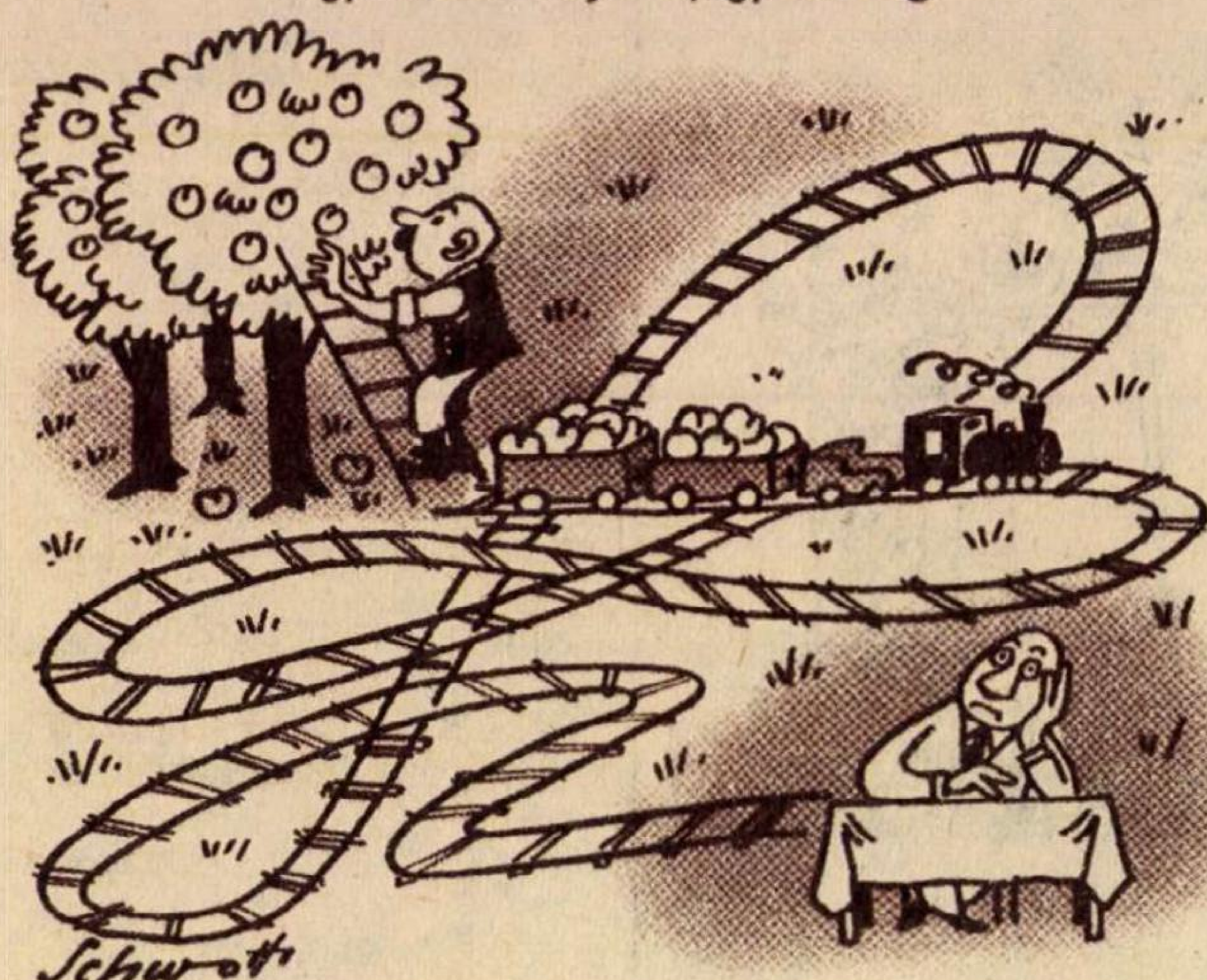
– Jöjjön, Miss, ebben a sötétben nem látom, mit mond...

ÜLDÖZÉSES VERSENY

A gyümölcs útja a fogyasztóig

Robinson

KISBALTA

Az íróasztal mögött ülő megnyerő külsejű férfi, a gyár igazgatója, felnézett irataiból, és hellyel kínált.

— Lopás ügyben?

— Igen — bólintottam. — Az önök emberei ma délelőtt eltulajdonítottak egy kisbaltát a mi üzemünkből.

Hitetlenkedő fény csillant meg a barna szemekben.

— A mi embereink?! Egy kisbaltát?! Nincs itt valami tévedés?

— Ez a zord igazság, kérem. A kisbalta a kazánház előterében, a földön hevert, onnan emelték el. A fűtő látta is, de mire odaért...

— És azonkívül semmi mást nem loptak? — vágott szavamba izgatottan a vendéglátóm. — Csak egy kisbaltát? Ez biztos? Egyetlen icurka-picurka kisbaltát?

— Kisbalta volt, de nem icurka-picurka — helyesbítettem óvatosan. — Kitűnően lehetett vele gyújtóst aprítani. Leltári tárgy, nyolcvankét forint.

— Hát ez nagyszerű! — kiáltott fel boldogan az igazgató. — Kisbaltát loptak a fiúk! Egyetlenegy kisbaltát!

Kilépett az íróasztala mögül, fütyörészve sétált fel-alá a szobában. Aztán megállt előttem.

— Tudja, hogy mit jelent ez, kedves barátom?

— Hogyne — feleltem. — Vagy visszaadják a kisbaltát, vagy kártérítést fizetnek.

Legyintett.

— Ez ötödrendű kérdés. A fő, hogy megtört a jég! Minőségi ugrás következett be az embereim gondolkodásában! Nálunk eddig az volt a különösen sajnálatos gyakorlat, hogy aki lopásra adta a fejét, csak nagy tételekkel foglalkozott. Gyáron belül is, gyáron kívül is.

— És ön ezt tűrte? — kiáltottam felháborodva.

Széttárta karjait.

— Mit tehettem volna? Ha adminisztratív rendszabályokat léptetek életbe, a bizalmatlanság és a gyanakvás légkörét teremtem meg, és ennek a termelő munka látja kárát. Inkább a felvilágosítás, a meggyőzés fegyverét állítottam csatasorba. Hosszú, fáradságos munkámnak ma termett az első gyümölcse. A kisbalta! Érti? Kezdenek rátérni az apróságokra! Csökkentik az adagot! Ha ez az egészséges folyamat tovább tart, talán néhány év alatt teljesen leszoknak káros szenvedélyükről. Szépen, fokozatosan.

Felcserrent a telefon.

Elnézést kérő mosollyal a készülékhez lépett, füléhez emelte a hallgatót.

Pár pillanat múltán arcáról lehervadt a mosoly. Lassan helyére tette a kagylót.

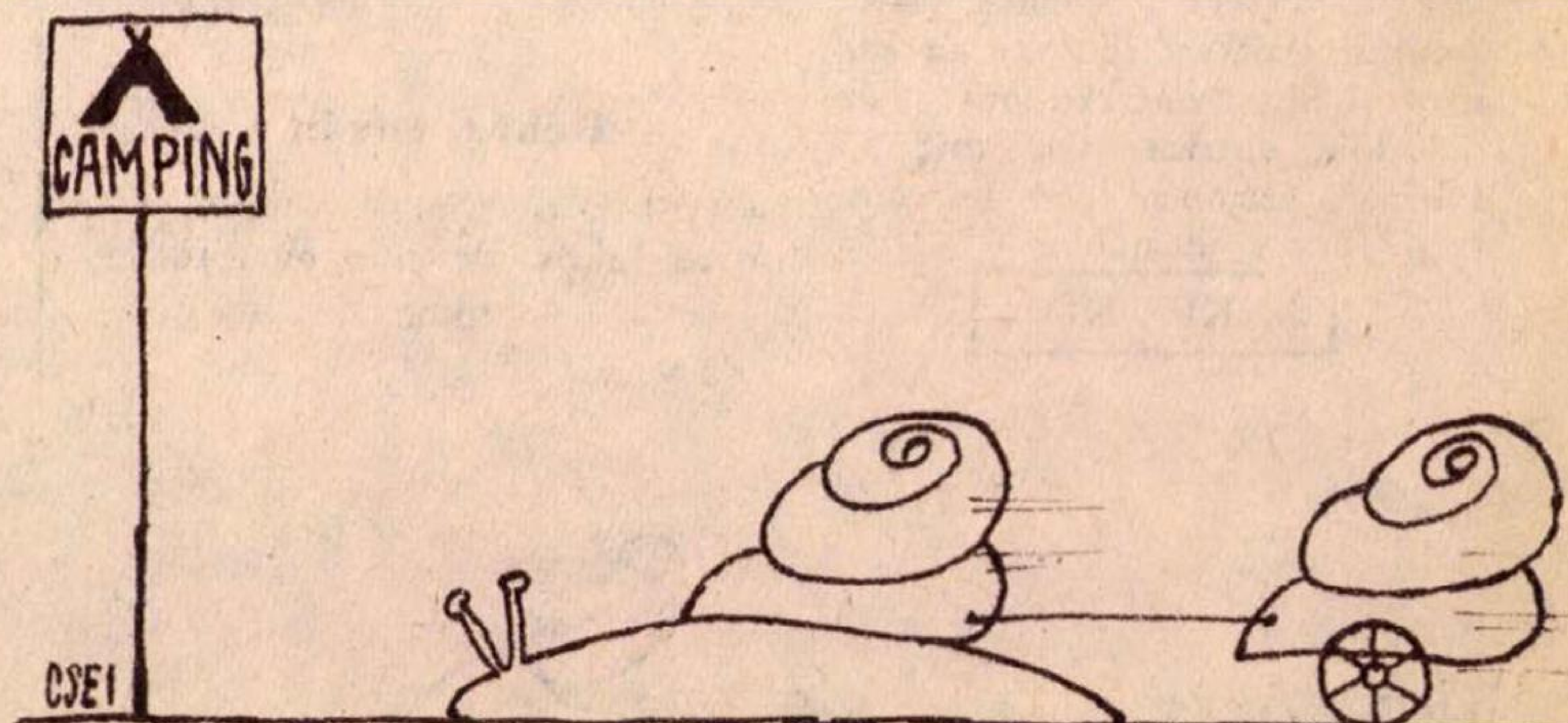
— Úgy látszik, — szólt halkan —, kicsit korai volt az öröm. Most értesítettek, hogy az ebédszünet alatt eltűnt a portásfülkénk. De azért a kisbalta mégis jelent valamit! Valami újnak a kezdetét.

Kürti András

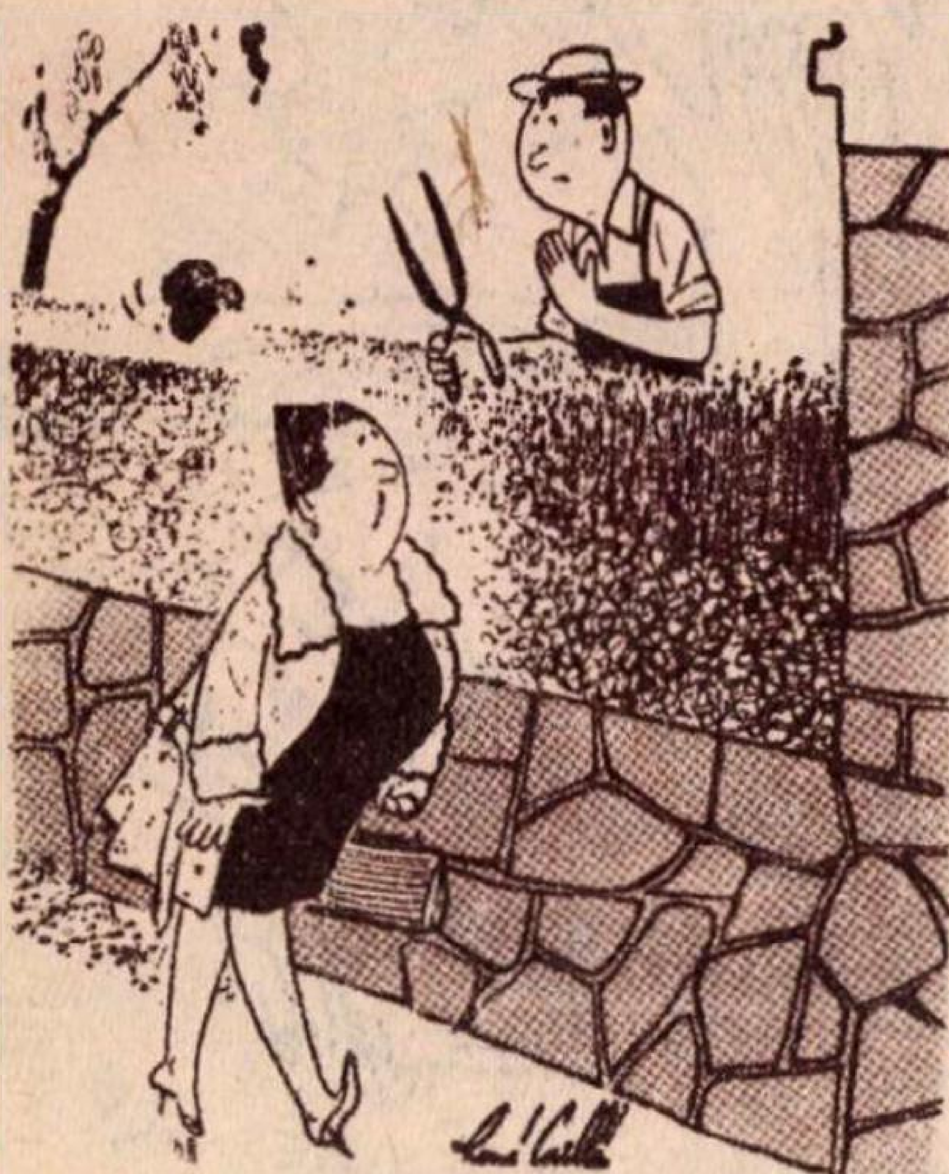
Albérlet-keresés

Felvágás

KERTÉSZKEDÉS

(Ici Paris)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Szeretnének-e a jövőbe látni?

Nagyon. Idáig ugyanis mindig eső után vettem köpönyeget.

B. E.

Igen. A lottószámok miatt.

D. F.

Jövője válogatja ...

F. L.

Máris a jövőbe látok: október közepén ismét színes lesz a Ludas Matyi.

F. Gy.

Csak rövid távon. Holnapra mozijegyem van.

G. Sz.

Nem, mert akkor máris szakítanom kellene legjobb barátaimmal.

K. A.

Minek? Mindent tudok. A feleségem gyakran mondogatja: „Ha így szórod a pénzt, szép kis jövő vár ránk!"

M. Gy.

Ráérek utólag is megtudni a világ eseményeit.

P. L.

Szeretnék. A szomszédomban lakik ugyanis egy jósnő, és háromszor annyit keres, mint én.

S. P.

Még csak az hiányzik! Nem elég, hogy ismerem a múltamat?

S. A.

– Halló, porta? Kérek egy másik szobát! Ez kigyulladt!

(Sunday Express)

– Ide figyeljen, fiatalember! Maga nekem ne mondja azt, hogy nincs semmi bajom! Én már akkor súlyos beteg voltam, amikor maga még a világon se volt.

(Sunday Express)

AUTÓSTOP CSÚCSFORGALOMBAN

– Köszönjük szépen, de nagyon sietünk, innen már gyalog megyünk.

(Punch)

KARAKÁN EMBER

– Ne erőszakoskodj, Paul! Inkább húzódjunk hátrább pár méterrel.

(New Yorker)

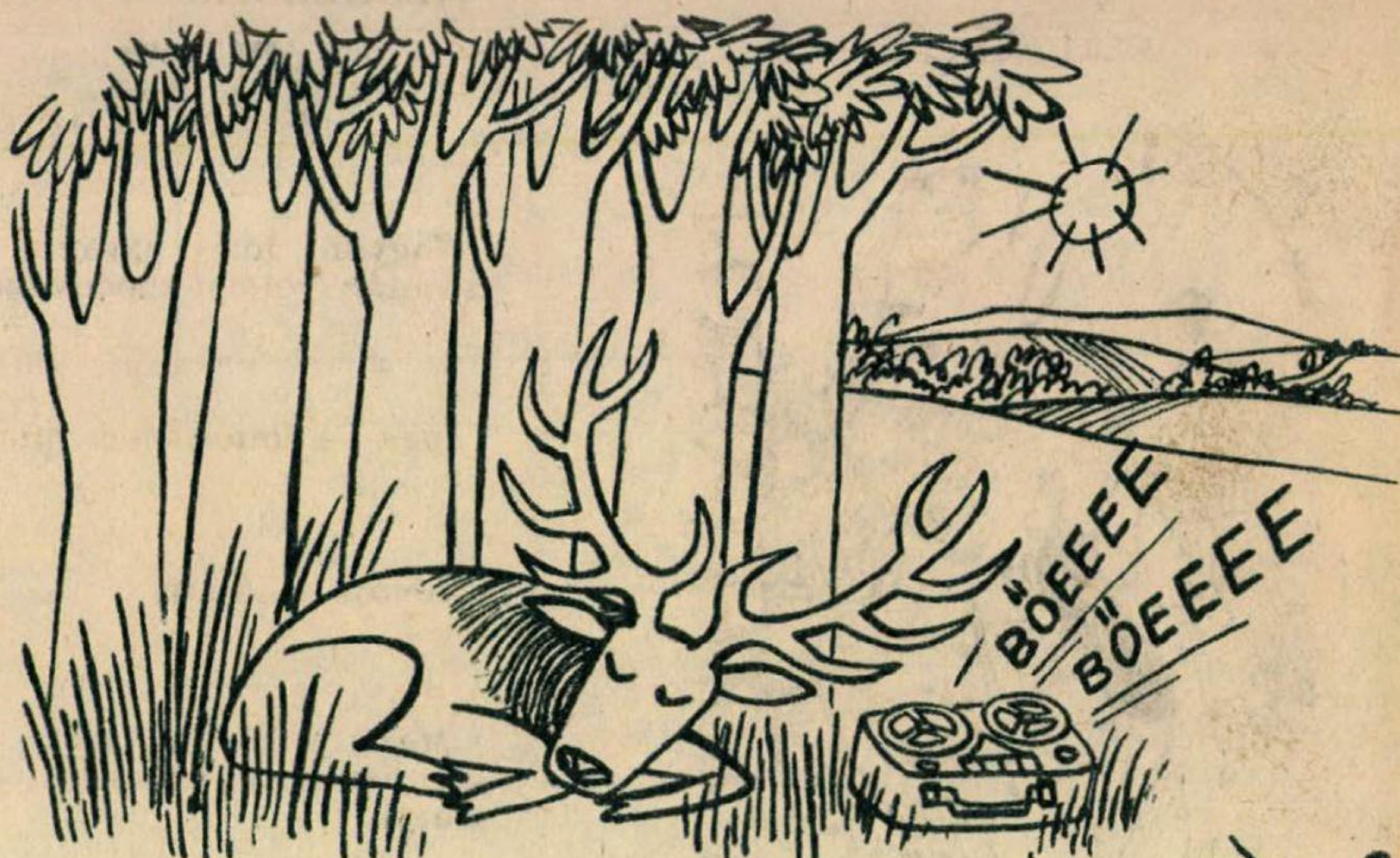
Szöktetés

– Anyu, hadd menjek veled.

Szarvasbőgés

Várnai György rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÁLTOZATOK A DUNAKORZÓN

Bármilyen jó hangulatban érek a Duna-korzóra, a Petőfi szobor után, a betonbuckákkal szegélyezett sivár porfészeknél lehervadok, és kedveszegetten fordulok a Duna-kertbe.

Meleg van. Tánczene szól. Minden hely megtelt. Egy ideig ácsorgok az asztalok között, de hiába. No majd a Dunacorsóban. Kint néhány lépés után fedezéket keresek; katonaköteles ifjak fociznak. A bőrlabda éppen gellert kap a fán és a kettes villamos elé pattan. Egyszerre hárman ugranak utána a kerítésen át és a robogó kocsi elől hajszálnyira kaparintják el a labdát. Ezalatt továbbosonhatok, de vesztemre újabb mérkőzésbe ütközöm. A szereplők itt jóval ifjabbak, de vérbeli focisták, nem ismernek sem embert, sem istent. Ismét hátrálok. Tizéves koromban én sem féltem semmitől, nem néztem, meddig terjed a pálya, de most már idősebb vagyok és félek a labdától. Eltörheti a szemüvegem, gyomron találhat. Várok. A labda berepül a kávéházba, kisebb riadalmat okoz, visszadobják. Az újabb berepülésnél az üzletvezető zsákmánya lesz.

„Bácsi, adja vissza!" – hangzik egyre harsányabban, míg az üzletvezető, haját tépve visszaadja a labdát azzal a kikötéssel, hogy az ifjak máshová mennek focizni. Az ifjak mindent megígérnek, megkapják a labdát, aztán folytatják, ahol abbahagyták.

Gyerünk tovább!

A Duna Szálló után sáros parkírozó hely, eső utáni keréknyomokkal, ami azonban nem zavarja az itt keresztülugrató kerékpárversenyzőket. Villámsebesen húznak el és jól mulatnak a sétáló ijedelmén. Akrobaták is akadnak köztük; lábbal kormányoznak, száguldás közben levegőbe emelik az első kereket, cikcakkban suhannak el, hajszálnyira a gyerekkocsik mellett.

A rikítóra vedlett Dunacorsóban sincs hely. A „Bella Italia" oldalon sem. Nekitámaszkodom hát a villamoskorlátnak.

Ez volt Európa legszebbben

dekorált sétánya... Felbecsülhetetlen nemzeti kincs... Első számú idegenforgalmi látványosság...

Jó, jó – hűtöm magam –, háború volt.

Igaz, de azóta hatalmas új városrészek épültek, ide csak féltucat célszerű épület kellene...

Tizenhárom jól berendezett és megvilágított cukrászda, eszpresszó, bár, étterem emelte valamikor a sétány fényét és mágnesként vonzotta az idegeneket. Szép időben valamennyi zsúfolt volt. Még a tíz fillérért bérelhető Buchwald széksor is.

Végigment itt városszépészeti vagy idegenforgalmi bizottság gyalog?

Nézem az összevissza repedezett lyukas aszfaltot, a kávéház után az öt rácsos ablakot és a lefüggönyözött iroda- és raktárhelyiségeket.

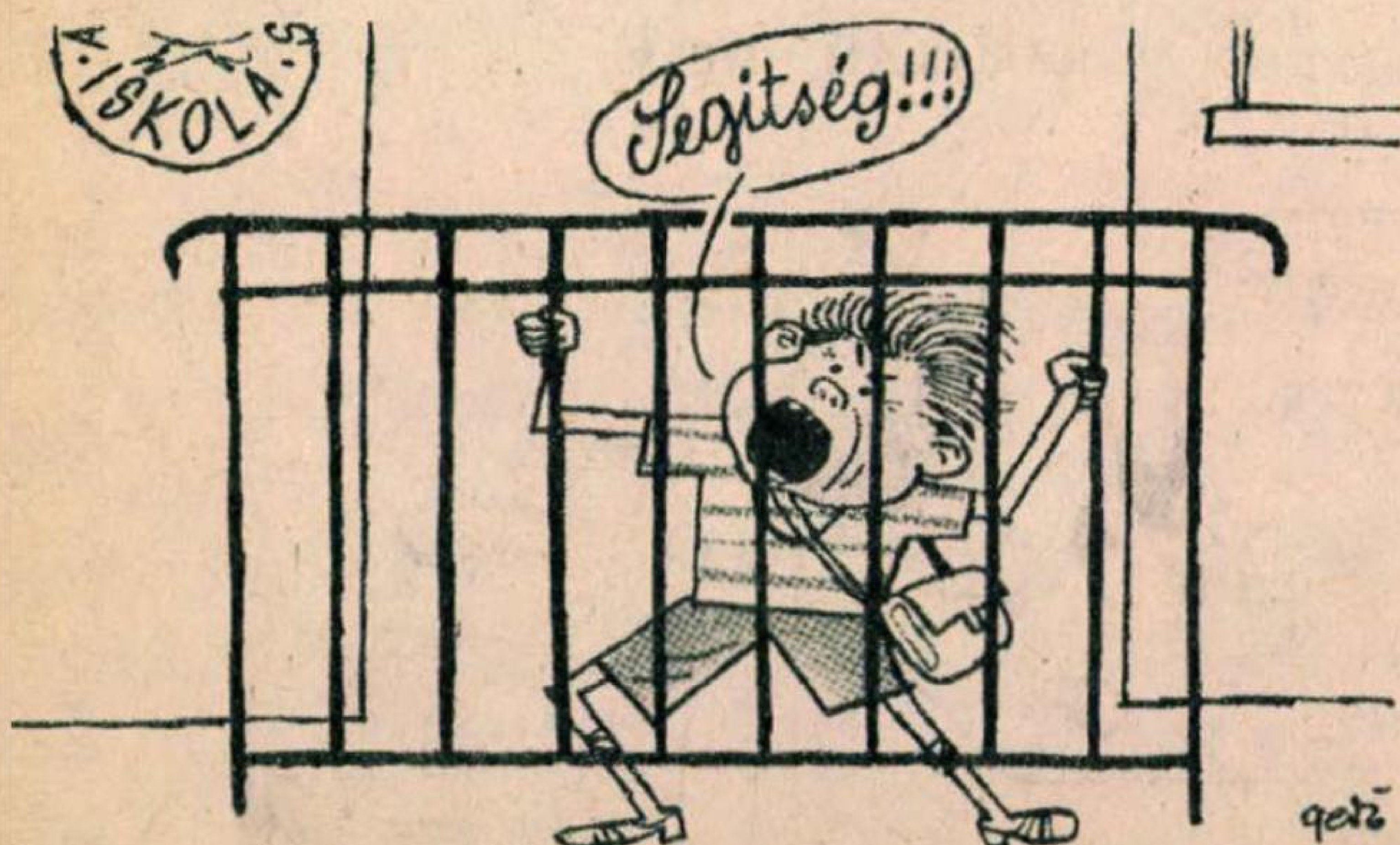
Mert ugyan mi más lehetne Európa legszebb kilátású sétányán?

Még két perc és a Roosevelt tér és a Dorottya utca találkozásánál, az elpusztult Generali házak helyéhez érek. A hatalmas grundon több futball- és kerékpáregyüttes elférne, de egyetlen lélek sem mozog rajta. A játszótér teljesen üres. Nem értem az egészet.

És még sokan nem értik.

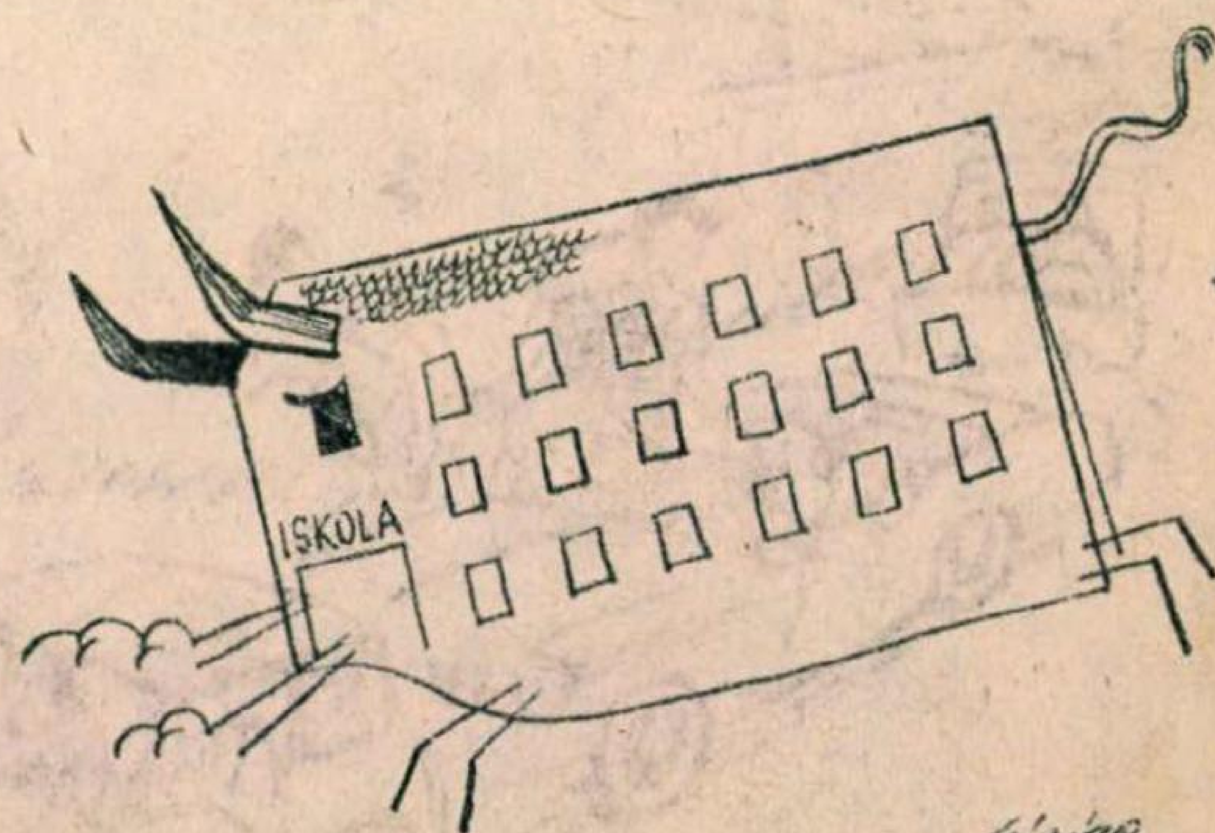
Kőműves Imre

Kezdődik a tanítás

Az utolsó kísérlet

Lidérces álom

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.5316 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.6044 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504